

PLANUL DE EVANGHELIZARE AL ÎNVĂȚĂTORULUI

Robert E. Coleman

CUPRINS

învățătorul și planul Său

1 Alegerea

2 Asocierea

3 Consacrarea

4 Dăruirea

5 Demonstrarea

6 Trimiterea

7 Supravegherea

8 Multiplicarea

ÎNVĂȚĂTORUL ȘI PLANUL SĂU

Problemele ridicate de metodele de evanghelizare

Obiectiv și valoare — iată elementele cruciale ale lucrării noastre. Ele sînt corelate și măsura în care sînt făcute compatibile va determina într-un mare grad semnificația întregii noastre activități. Simplul fapt că sîntem ocupați, sau chiar pricepuți, și că facem ceva nu înseamnă în mod necesar că și realizăm ceva. Întotdeauna trebuie să punem întrebarea: merită să facem ceea ce facem? Și realizează aceasta obiectivul nostru?

Întrebarea aceasta trebuie să ne-o punem mereu în munca de evanghelizare. În strădania noastră de a face să meargă bine lucrurile în biserică, împlinim oare marea misiune pe care ne-a încredințat-o Hristos? Vedem oare în urma muncii noastre un grup mereu crescînd de oameni consacrați ducînd în lume Evanghelia? Faptul că în biserică sîntem ocupați, încercînd să elaborăm mereu programe de evanghelizare, nu poate fi negat. Dar ne atingem astfel oare ținta?

Planul de evanghelizare al învățătorului

Forma decurge din esență

Avînd în vedere această problemă, apare nevoia unei strategii de zi cu zi, bine gîndite în termenii unui plan de perspectivă. Dacă vrem ca sufletul nostru să vibreze de simțămîntul destinului realizat, trebuie să știm în ce măsură se încadrează o acțiune în planul general al lui Dumnezeu pentru viețile noastre. Acest lucru este adevărat în cazul oricărui procedeu sau oricărei tehnici folosite în propovăduirea Evangheliei. Așa cum o clădire este construită conform unui scop bine definit, tot așa, tot ceea ce facem trebuie să aibă un scop. Altminteri toată activitatea noastră se va pierde în dezordine și nesiguranță.

Studiu asupra principiilor

Iată motivul pentru care am încercat să facem studiul de față. Este nevoie de un efort pentru a ne da seama de principiile conform cărora Și-a desfășurat învățătorul activitatea, în speranța că ne-am putea adapta munca aceluiași model. Ca atare, această lucrare nu-și propune să se ocupe de metodele specifice pe care le folosea Isus în munca Sa de evanghelizare în masă sau individuală, ci este mai degrabă un studiu

asupra principiilor ce stăteau la baza lucrării Sale, principiile care I-au determinat metodele. Această lucrare este de fapt un studiu cu privire la strategia de evanghelizare a lui Isus, strategie care I-a direcționat viața, cât timp a umblat pe pământ.

Este nevoie de mai multă cercetare

S-a publicat surprinzător de puțin în legătură cu această problemă, deși cele mai multe cărți care tratează metodele de evanghelizare spun câte ceva și în acest sens. Același lucru se poate spune și despre studiile referitoare la metodele folosite de Isus, precum și despre lucrările cu caracter general-istoric care tratează viața și activitatea lui Hristos. Probabil că studiul cel mai serios în privința planului de evanghelizare a lui Isus s-a făcut referitor la formarea ucenicilor. Una din cele mai bune lucrări în sensul acesta este «Formarea celor doisprezece» de A.B. Bruce. Publicată pentru prima dată în 1871 și revăzută în 1899, această carte despre creșterea ucenicilor în prezența lui Isus, rămîne încă nedepășită în privința bogăției și profunzimii gândurilor. Un alt volum «Pastor Pastorum» scrisă de Henry Latham în 1890, acordă atenție specială felului în care îi învăța Isus pe oameni, dar analiza pe care o face nu este prea cuprinzătoare. Apoi au mai apărut un număr de alte volume mai reduse, constituind un ajutor prețios în dezbaterile aceleiași teme. Deși nu toate aceste lucrări adoptă același punct de vedere teologic, totuși este foarte interesant că toate ajung cam la aceeași concluzie în evaluarea esenței lucrării lui Isus cu ucenicii.

Acest lucru rămîne valabil și cu privire la numeroasele lucrări cu caracter practic, publicate recent, care tratează diferite faze din viața și activitatea Bisericii. Deși sîntem conștienți că acești autori n-au scris avînd în obiectiv, în primul rînd, strategia de evanghelizare, totuși le sîntem îndatorați pentru faptul, că s-au gîndit la principiile fundamentale ale lucrării Domnului nostru.

Strategiei de bază a lui Isus rareori i s-a acordat atenția pe care de fapt o merită. Deși apreciem munca celor ce s-au gîndit la ea și nu neglijăm concluziile lor, totuși simțim permanent nevoia de a face mai multă cercetare în acest domeniu, recurgînd chiar la sursele primare.

Planul studiului de față

Pentru a vedea care a fost într-adevăr planul lui Isus, trebuie să apelăm la Noul Testament și în special la Evangheliile, căci ele sînt la urma

urmei singurele mărturii ale faptelor învățătorului (Luca 1:2,3; Ioan 20:30; 21:24; I Ioan 1:1). Evangheliile au fost scrise în primul rînd pentru a ni-L prezenta pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu și pentru ca prin credință să putem avea viață în Numele Lui (Ioan 20:31). Dar ceea ce ne scapă uneori este că revelația acestei vieți în Hristos cuprinde și felul în care a trăit El și i-a învățat și pe alții să trăiască. Trebuie să ne amintim că martorii care au scris cărțile Noului Testament nu numai că au înțeles adevărul, ci au fost și schimbați de el. De aceea în timpul povestirii evenimentelor ei scot mereu în evidență acele lucruri care i-au făcut pe ei și pe alții să lase tot ce aveau și să-L urmeze pe învățătorul. Desigur că nu ni se relatează totul. Ca toți povestitorii istorici, scriitorii Evangheliilor fac tabloul întregului insistînd asupra cîtorva persoane și experiențe caracteristice, prezentînd în același timp cîteva momente critice în desfășurarea evenimentelor. Dar putem fi siguri că acele lucruri care sînt alese cu grijă și înregistrate în întregime sub inspirația Duhului Sfînt, sînt menite să ne învețe cum să pășim pe calea învățătorului. Din această cauză relatările Scripturii despre Isus constituie singurul și cel mai bun manual de evanghelizare. De aceea planul acestui studiu este de a urmări pașii lui Hristos, așa cum sînt ei descriși în Evangheliile, fără a recurge la alte materiale. În acest scop, relatările inspirate de Duhul Sfînt privitoare la viața și activitatea Sa, au fost cercetate de mai multe ori și din mai multe unghiuri. Acest lucru l-am făcut pentru a descoperi factorul care l-a motivat pe Isus în alegerea unei anumite căi pentru înfăptuirea lucrării Sale de mîntuire. Tacticile folosite de El au fost analizate prin prisma lucrării Lui în ansamblu, sperînd că astfel vom putea deduce semnificația mai largă a metodelor pe care le folosea cu oamenii. Trebuie să recunoaștem că această sarcină n-a fost ușoară și că mai sînt multe de aflat. Dimensiunile nelimitate ale Domnului Gloriei nu pot fi cuprinse de nici o lucrare omenească care și-ar propune să trateze perfecțiunea Lui. Cu cît privim mai mult la El, cu atît recunoaștem mai mult acest adevăr.

Hristos un exemplu perfect

Recunoscînd acest fapt, nu există vreun studiu care să ofere o mai mare satisfacție decît cel referitor la persoana Lui. Oricît de limitate ne-ar fi posibilitățile de înțelegere, știm că în învățătorul găsim un Dascăl

perfect. El n-a făcut niciodată vreo greșeală. Cu toate că a fost părtaș vieții noastre și a fost ispitit în toate privințele ca și noi, totuși El n-a fost legat de limitele trupului de carne pe care l-a acceptat de dragul nostru. Chiar și atunci când a ales să nu-și exercite atotcunoașterea-I divină, mintea îi era clară. El a știut întotdeauna ce este bine și ca om perfect trăia în felul în care Dumnezeu ar fi trăit printre oameni.

Avea un obiectiv clar

Zilele vieții Sale pe pământ n-au fost altceva decît desfășurarea în timp a planului făcut de Dumnezeu de la început. El îl avusese în gînd tot timpul. Planul Său era de a-și mîntui din lume un popor și de a clădi o Biserică spirituală care nu va pieri niciodată. El avea în priviri ziua cînd împărăția Sa va fi să vină în slavă și putere. Această lume era a Lui, căci

El o crease, dar nu căuta să facă din ea reședința Sa permanentă, căci casa Lui era în Cer și voia să pregătească oamenilor un loc ale cărui temelii eterne erau sus, la Tatăl.

Nimeni nu era exclus din acest plan al Său. Dragostea Lui era pentru toată lumea. Să notăm bine acest lucru: El era «Mîntuitorul lumii» (Ioan 4:42) Dumnezeu a vrut ca toți să fie mîntuiți și să ajungă la înțelegerea adevărului. Isus S-a jertfit ca să-i salveze pe toți oamenii, din orice păcat, căci dacă a murit pentru unul, a murit pentru toți. Contrar gîndirii noastre superficiale, Isus n-a făcut niciodată distincție între lucrarea locală și cea de dincolo de hotarele țării Lui. Scopul Lui era evanghelizarea lumii întregi.

A plănuit să cîștige

Viața Lui a fost direcționată de obiectivul pe care-l avea. Toate faptele și spusele Lui constituiau parte a întregului plan. Ele aveau semnificație deoarece contribuiau la realizarea scopului Lui final - mîntuirea lumii pentru Dumnezeu. Aceasta l-a fost viziunea motivatoare care l-a determinat felul de trai și l-a călăuzit pașii. Să notăm bine faptul că Isus n-a pierdut nici o clipă din vedere țelul Lui.

De aceea este atît de important să observăm felul în care a acționat pentru a-și realiza obiectivul. Învățătorul a dezvoltat strategia lui Dumnezeu în cîștigarea lumii pentru El. Isus avea încredere în viitor,

pentru că trăia prezentul potrivit planului lui Dumnezeu. În viața Lui nu a fost nimic întâmplător; nu Și-a irosit energia și nu a vorbit fără rost, căci îndeplinea o lucrare pentru Dumnezeu (Luca 2:49). A trăit, a murit și a înviat conform unui plan dinainte stabilit. Așa cum un general își concepe planul unei bătălii așa a plănuit și Fiul lui Dumnezeu să câștige. Nu Și-a putut permite să acționeze la întâmplare. Cântărind fiecare alternativă și factor variabil al experienței umane, El Și-a conceput un plan care nu putea da greș.

O problemă care merită atenție deosebită

Un studiu serios asupra acestei chestiuni ne va dezvălui lucruri extraordinare, conducându-ne spre concluzii profunde care poate vor face în noi o schimbare radicală, deși punerea în practică s-ar putea să fie înceată și anevoioasă. La prima vedere am putea crede că Isus n-a avut nici un plan. Un studiu mai atent ar putea să ne dezvăluie o anumită tehnică, fără a ne da totuși seama de planul care-i stă la bază.

Dar ce minunat lucru! Strategia Lui este atât de simplă și de tăcută încât poate trece neobservată de creștinul grăbit. Când în cele din urmă metoda Lui este înțeleasă, credinciosul rămîne uimit de simplitatea ei și se va mira că n-a observat-o de la început.

Când medităm asupra planului Lui ne dăm seama că filozofia care-i stă la bază este atât de diferită de filozofia Bisericii moderne, încât implicațiile ei sînt de-a dreptul revoluționare. Paginile care urmează își propun să clarifice opt principii călăuzitoare ce stau la baza planului învățătorului. Aceste principii nu trebuie considerate strict în ordinea dată în studiul de față. Să nu credem deci că ultimul principiu nu va putea fi înțeles decît după o bună însușire a celor anterioare. De fapt, principiile acestea sînt niște faze care se includ unele pe altele și într-o anumită măsură toate încep cu prima. Succesiunea prezentată are doar intenția de a da o structură metodei Lui și de a scoate în evidență logica progresivă a planului. Se poate observa că pe măsură ce lucrarea lui Isus ia amploare, fazele devin mai pronunțate, iar succesiunea mai vizibilă.

„A ales dintre ei doisprezece” Luca 6:13

1 ALEGEREA

Oamenii erau metoda Lui

Totul a început cînd Isus a chemat la el pe cîțiva oameni și le-a cerut să-L urmeze. Aceasta a marcat imediat direcția pe care urma s-o ia planul Său de evanghelizare. Ceea ce-L preocupa nu erau programele cu care ar fi putut cuceri mulțimea, ci oamenii pe care această mulțime ar fi putut să-i urmeze. Este remarcabil faptul că Isus a început să-i strîngă pe acești oameni în jurul Său înainte de a fi organizat vreo campanie de evanghelizare sau de a fi ținut măcar o predică în public. Oamenii urmau să fie metoda prin care voia să cîștige lumea pentru Dumnezeu.

Obiectivul inițial al planului Său a fost de a-Și strînge un număr de oameni care să fie martori ai vieții Sale și care să-I ducă mai departe lucrarea după ce se va fi întors la Tatăl. Andrei și Ioan au fost primii pe care i-a chemat Isus, după ce a părăsit Betania unde Ioan Botezătorul propovăduia și boteza mulți oameni (Ioan 1:35-45). La rîndul lui, Andrei l-a chemat pe fratele său, Petru (Ioan 1:41,42). A doua zi, în drum spre Galileea, Isus l-a găsit pe Filip, iar Filip l-a găsit pe Natanael (Ioan 1:43-51). Felul în care au fost aleși aceștia, nu dovedește nici o grabă, ci numai hotărîre.

Iacov, fratele lui Ioan, nu-i pomenit că ar face parte din grup decît cîteva luni mai tîrziu, cînd cei patru pescari de pe malul Mării Galileii sînt chemați a doua oară (Marcu 1:19; Mat. 4:21). La scurt timp după aceea, Matei este chemat să-L urmeze pe învățătorul, pe cînd acesta trecea prin Capernaum (Marcu 2:13,14; Mat. 9:9; Luca 5:27,28). Amănunte privitoare la chemarea celorlalți ucenici nu sînt menționate în Evangheliile, dar se crede că aceasta ar fi avut loc în primul an al lucrării Sale. (1)

Așa cum era de așteptat, aceste prime strădanii de cîștigare a sufletelor au avut un efect slab și nu imediat asupra vieții religioase din zilele Sale, dar aceasta n-a avut o importanță prea mare. Căci așa cum de altfel s-a și întîmplat, acești ucenici trebuia să devină conducătorii

Bisericii Sale care urma să propovăduiască Evanghelia lumii întregi. Din punctul de vedere al scopului Său final, semnificația vieții lor urma să fie simțită de-a lungul veacurilor și în toată veșnicia.

Oameni dispuși să învețe

Fapt izbitor este că la început uceniciei nu fac impresia de a fi oameni-cheie. Nici unul dintre ei n-a ocupat vreo poziție remarcabilă în Sinagogă și n-a făcut parte din preoțimea levitică. În marea lor majoritate erau oameni simpli, neavînd se pare, nici o pregătire profesională ce-ar fi putut depăși bruma de cunoștințe necesare ocupației lor. Poate că unii dintre ei se trăgeau din rîndul unor familii înstărite — așa cum a fost cazul fiilor lui Zebedei, — dar nici unul nu putea fi considerat bogat. Nu dețineau nici un grad academic în artele și filozofiile vremii. Educația lor, ca a lui Isus de altfel, se reducea la ceea ce se putea însuși în școlile Sinagogii.

Cei mai mulți dintre ei au crescut în partea săracă a ținutului din jurul Galileii. Se pare că singurul dintre cei doisprezece care se trăgea din ținutul mai distins al Iudeii era Iuda Iscarioteanul. După orice standard de cultură sofisticată de atunci sau de acum, uceniciei ar putea fi considerați mai degrabă ca o adunătură de oameni de jos. Te și miri cum de i-a putut folosi Isus. Erau oameni impulsivi, temperamental, supărăcioși, avînd toate prejudecățile mediului lor. Pe scurt, acești oameni pe care și i-a ales Isus ca ajutoare, reprezentau o secțiune obișnuită a societății din acele zile. Nu era un grup de la care să te fi așteptat să cîștige lumea pentru Hristos.

Cu toate acestea Isus a văzut în ei potențialul conducerii în lucrarea pentru împărăție. Erau într-adevăr «necărturari și de rînd» după standardul lumii de atunci, (Fapte 4:13) dar erau dispuși să se lase învățați. Cu toate că greșeau adesea în judecățile lor și înțelegeau greu problemele spirituale, rămîneau totuși oameni sinceri, gata să-și recunoască lipsurile. Poate că manierele lor erau cam sfîngace și priceperile cam limitate, dar în afara trădătorului, toți erau oameni cu inimi mari. Lucrul cel mai semnificativ era faptul că tînjeau după Dumnezeu și după adevărurile Sale.

Superficialitatea vieții religioase din jur nu le-a stins speranța în venirea lui Mesia (Ioan 1:41,45,49; 6:69). Erau sătui de ipocrizia Fariseilor și cărturarilor. Unii dintre ei se și alăturaseră lucrării lui Ioan Botezătorul (Ioan 1:35). Acești oameni căutau pe cineva care să-i ducă pe calea mântuirii. Astfel de oameni, flexibili în mâinile învățătorului, puteau dobândi un nou chip. Isus poate folosi pe oricine care vrea să fie folosit.

S-a concentrat asupra câtorva

Să nu ne scape adevărul practic potrivit căruia a procedat Isus, căci aici stă toată înțelepciunea metodei Sale. Este vorba despre principul fundamental al concentrării asupra celor pe care intenționa să-i folosească. Nu poți schimba o lume decât dacă îi schimbi indivizii și indivizii nu pot fi schimbați decât dacă sînt modelați de mâinile învățătorului. Astfel apare necesitatea de a alege cîtiva oameni și de a păstra numărul celor aleși destul de mic, pentru a putea lucra cu ei eficient.

Iată de ce, pe măsură ce numărul urmașilor lui Isus creștea, a fost necesar ca la mijlocul celui de al doilea an al lucrării Sale să-Și reducă grupul la un număr convenabil. De aceea, Isus «Și-a chemat ucenicii și a ales dintre ei doisprezece, numindu-i apostoli» (Luca 6:13-17; vezi Marcu 3:13-19). Indiferent de semnificația simbolică pe care cineva preferă s-o dea numărului doisprezece (2), un lucru este clar, și anume că Isus a vrut ca acești oameni să aibă privilegii și responsabilități unice în lucrarea împărăției lui Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă că alegîndu-și doisprezece apostoli, Isus n-ar fi îngăduit altora să-L urmeze; căci, așa cum știm, încă mulți alții s-au numărat printre ucenicii Săi, unii dintre ei devenind chiar lucrători foarte eficienți în Biserică. Cei șaptezeci (Luca 10:1), Marcu și Luca, autorii Evangheliilor, Iacov, fratele lui Isus (I Cor. 15:7; Gal. 2:9,12; vezi Ioan 2:12 și 7:2-10) sînt toți exemple grăitoare ale acestui lucru.

Totuși, trebuie să admitem că prioritatea acordată celor din afara grupului a scăzut rapid. Aceeași regulă se poate aplica și invers, căci grupul apostolic select al lui Pentru, Iacov și Ioan se bucurau de o mai mare apropiere de învățătorul decât ceilalți nouă. Ei au fost singurii privilegiați invitați să intre în camera unde zăcea bolnavă fiica lui Iair

(Marcu 5:37; Luca 8:51). Ei au fost singurii care au mers cu Domnul lor și I-au văzut gloria pe Muntele Schimbării la față (Marcu 9:2; Mat. 17:1; Luca 9:28); iar printre măslinii din Getsemane ce-și aruncau umbrele rău-prevestitoare în lumina lunii, în ajunul Pastelor, aceștia au fost cei mai aproape de Hristos, când se ruga. (Marcu 14:33; Mat. 26:37). Dacă persoana lui Hristos n-ar fi fost întruchiparea dăruirii totale, atunci înțietatea acordată celor trei care era atât de evidentă ar fi dat naștere la invidie și supărare în ceilalți apostoli. Faptul că nu există nici un document care să arate că ucenicii s-ar fi plîns de înțietatea celor trei, deși au murmurat pentru alte lucruri, constituie o dovadă că acolo unde înțietatea este dată într-un spirit drept și pentru un motiv drept, nu se naște supărare. (3)

Prezentarea principiului

Toate acestea, firește că te fac să rămii impresionat de chibzuință cu care Și-a investit Isus viața în cei pe care voia să-i formeze și ilustrează grăitor un principiu fundamental în formarea oamenilor și anume: cu cît grupul care urmează a fi învățat este mai mic, cu atât crește eficiența instruirii. (4)

Isus Și-a dăruit cea mai mare parte a vieții pe care o mai avea de trăit pe pămînt acestui număr restrîns de ucenici ai Săi. El literalmente Și-a orientat asupra lor întreaga Sa lucrare. Lumea putea să fie indiferentă față de El, fără ca aceasta să-i afecteze strategia. Nu S-a tulburat nici chiar atunci când cei care-L urmau mai de departe L-au părăsit atunci când au fost confrunțați cu adevăratul înțeles al împărăției (Ioan 6:66).

Dar nu putea admite ca ucenicii apropiați să nu -I înțeleagă scopul. Ei trebuia să înțeleagă adevărul și să fie sfințiți prin el; (Ioan 17:17), altminteri totul ar fi fost pierdut. De aceea El se ruga «nu pentru lume», ci pentru cei cîțiva pe care Dumnezeu I i-a încredințat „dîn lume” (Ioan 17:6,9). (5) Totul depindea de credințioșia lor, pentru ca lumea să creadă în El „prin cuvîntul lor” (Ioan 17:20).

N-a neglijat mulțimea

Ar fi greșit să se presupună, pe baza celor subliniate mai sus, că Isus ar fi neglijat mulțimea. Așa ceva nu s-a întîmplat. Isus a făcut tot ce se putea cere unui om ca să ajute mulțimea. Primul lucru pe care l-a făcut

cînd Și-a început misiunea a fost să se identifice pe față cu marea lucrare de trezire spirituală în masă a lui Ioan Botezătorul, prin faptul că El însuși a fost botezat de Ioan (Marcu 1:9-11; Mat. 3:13-17; Luca 3:21,22), iar mai tîrziu a vorbit în termeni apreciativi despre lucrarea marelui profet (Mat. 11:7-15; Luca 7:24-28). El însuși propovăduia mulțimii care-L însoțea în lucrarea întărită prin semne și minuni. Îi învăța, îi hrănea cînd erau flămînzi, le vindeca bolnavii, scotea demonii din cei îndrăciți și le binecuvînta copiii. Uneori își petrecea ziua întregă îngrijindu-se de nevoile lor, ajungînd pînă acolo încît «n-aveau vreme nici să mănînce» (Marcu 6:31). Deci, în toate felurile posibile, Isus a manifestat față de noroade o grijă deosebită. Aceștia erau cei pe care venise El să-i mîntuiască. I-a iubit, a plîns pentru ei și în cele din urmă a murit ca să-i salveze din păcat. Nimeni deci să nu creadă că Isus ar fi evitat evangelizarea în masă.

Mulțimea entuziasmată

De fapt, capacitatea lui Isus de a impresiona mulțimile a creat o problemă serioasă la un moment dat. El a avut un așa mare succes în a le exprima mila Lui și puterea Lui încît odată au vrut „să-L ia cu sila ca să-L facă împărat" (Ioan 6:25).

O relatare făcută de ucenicii lui Ioan Botezătorul spune că «toți oamenii se duc la El» (Ioan 3:26). Chiar și Fariseii au ajuns să recunoască între ei că întreaga lume se ducea după El (Ioan 12:19) și oricît de regretabil li s-ar fi părut acest fapt, preoții cei mai de seamă au fost nevoiți să fie de aceeași părere (Ioan 11:47-48). Evanghelia ne arată clar că Isus n-a fost lipsit de urmași din mase, chiar dacă aceștia aveau o loialitate șovăielnică, situație care a persistat pînă la capăt. Într-adevăr de teama mulțimii care avea un sentiment de prietenie pentru Isus, acuzatorii Săi L-au prins pe cînd era singur (Marcu 12:12; Mat. 21:26; Luca 20:19).

Dacă Isus ar fi încurajat acest sentiment de admirație al maselor, ar fi putut să aibă la picioare toate împărățiile lumii. Tot ce ar fi trebuit să facă era să satisfacă prin puterea Sa supranaturală pofta și curiozitatea oamenilor. Așa a fost și ispitirea în pustiu, cînd Satana L-a îndemnat pe Isus să facă din pietre pîine, sau să se arunce de pe acoperișul unui templu pentru ca Dumnezeu să-L poată ocroti (Matei 4:1-7; Luca 4:1-4,

9-i 3). Aceste lucruri spectaculoase ar fi stîrnit cu siguranță aplauzele mulțimii. Atunci cînd Satana îi promitea lui Isus toate împărățiile lumii, dacă i se va închina, (Mat. 4:8-10) el de fapt nu-I oferea nimic, căci acest viclean înșelător al oamenilor știa foarte bine că Isus Și-ar fi putut îngenunchea lumea la picioare fără vreun efort, dacă ar fi pierdut din vedere lucrurile ce aveau importanță în împărăția veșnică (6)

Dar Isus nu căuta să placă mulțimii. Din contră, în repetate rînduri căuta anume să pună stavilă aclamației norodului mișcat de puterea Sa extraordinară (Ioan 2:22 - 3:3; 6:26,27).

De multe ori cerea celor pe care-i vindeca să nu pomenească nimic altora, pentru a împiedica manifestațiile de masă ale norodului ușor de stîrnit. (7) La fel, după schimbarea la față «le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui ce au văzut pînă va învia Fiul omului dintre cei morți» (Marcu 9:9; Mat. 17:9). Cu alte ocazii, cînd era aclamat de mulțime, Isus obișnuia să plece de-acolo pe furiș, spre alte locuri unde să-Și poată continua lucrarea (8).

Obiceiuul Său, în această privință, îi cam supăra pe ucenicii care nu-I înțelegeau strategia. Chiar și frații și surorile Sale care nu credeau încă în El L-au îndemnat să se arate pe față lumii, dar a refuzat să le urmeze sfatul(Ioan 7:2-9).

Puțini L-au înțeles

Avînd în vedere cele amintite mai sus, nu este surprinzător faptul că puțini au fost convertiți cu adevărat în timpul lucrării lui Isus. Firește că mulți credeau în El, în sensul că-I acceptau misiunea divină (9), dar au fost relativ puțini cei care au înțeles semnificația Evangheliei. Se pare că la sfîrșitul lucrării Sale, numărul urmașilor Săi devotați a fost ceva mai mult de cinci sute de frați cărora Isus li S-a arătat după înviere (ICorinteni 15:6).

Dintre aceștia nu au rămas în Ierusalim decît o sută douăzeci pentru a primi botezul Duhului Sfînt (Fapte 1:15). Deși acest număr nu este mic, dacă ne gîndim că misiunea Lui nu s-a extins decît pe o perioadă de trei ani, totuși dacă ar fi să măsurăm eficiența evanghelizării Sale după

numărul celor pe care i-a convertit, n-am putea să-L considerăm pe Isus ca unul dintre cei mai eficienți evangheliști de masă.

Strategia Lui

De ce? De ce a vrut Isus să-Și concentreze viața asupra unui număr atât de mic de oameni? Nu venise El oare să mîntuiască lumea? Cu recomandarea strălucită pe care I-o făcuse Ioan Botezătorul și care mai răsuna în urechile mulțimii, Isus ar fi putut avea imediat, dacă ar fi vrut, mii care să-L urmeze.⁵ De ce nu S-a folosit de toate prilejurile ca să-Și adune o armată puternică de credincioși cu care să ia cu asalt lumea? Bineînțeles că Fiul lui Dumnezeu ar fi putut adopta un program mai ademenitor de convertire în masă. Nu rămîi oare dezamăgit cînd vezi cum Unul care are în stăpînirea Sa toate forțele universului să vrea să trăiască și să moară pentru a mîntui lumea și totuși să n-aibă pînă la urmă decît cîțiva ucenici simpli care să-I reprezinte lucrarea?

Răspunsul la această întrebare aduce imediat în centrul atenției noastre scopul real al planului Său de evanghelizare. Isus nu încerca să impresioneze mulțimea, ci să vestească o împărăție. Asta însemna că avea nevoie de oameni care să poată îndruma mulțimea. Ce rost ar fi avut pentru scopul Său final să fi stîrnit noroadele să-L urmeze, dacă acești oameni n-ar fi fost supravegheați ulterior și n-ar fi fost învățați să urmeze Calea? S-a văzut de nenumărate ori că norodul lipsit de îndrumarea corespunzătoare se dedă ușor la idolatrie.

Mulțimea fără păstor era ca o turmă de oi neajutorate, rătăcind fără țintă, (Marcu 6:34; Mat. 9:36; 14:14) dispuse să urmeze pe oricine s-ar fi ivit cu vreo promisiune - să fi fost el prieten sau dușman. Tragedia era că aspirațiile nobile ale oamenilor stîrnite ușor de Isus erau tot așa de repede zădărnice de mai marii religiei iudaice. Conducătorii poporului lui Israel, orbi din punct de vedere spiritual, (Ioan 8:44; 9:39-41; 12-40; cf. Mat. 23:1-39) deși relativ puțini la număr (10) stăpîneau în întregime poporul.

De aceea dacă urmașilor lui Isus nu li s-ar fi dat oameni ai lui Dumnezeu competenți care să-i conducă și să-i ocrotească în adevăr, curînd ar fi căzut în disperare și dezordine, iar starea în care ar fi ajuns

ar fi fost mai rea decît cea de la început. Astfel că înainte ca lumea să poată fi constant ajutată, trebuiau aleși oameni care să îndrume mulțimea în lucrurile lui Dumnezeu. Isus era un realist. El Și-a dat pe deplin seama de nestatornicia naturii umane și de forțele satanice comasate împotriva omenirii, de aceea Și-a fundamentat lucrarea pe un plan corespunzător. Mulțimea aceasta de oameni dezorientați și gălăgioși era potențial gata să-L urmeze, dar Isus nu putea să le acorde individual grija de care aveau nevoie. Singura soluție era de a impregna oameni cu propria Sa viață, oameni care urmau să facă această lucrare în locul Lui. Iată de ce S-a ocupat în deosebit cu cei ce urmau să fie începutul acestei conduceri. Deși făcea tot ce putea ca să ajute mulțimea, totuși a trebuit să se dedice în special cîtorva inși și nu mulțimilor, pentru ca în cele din urmă, aceștia să poată fi mîntuiți. În aceasta a constat geniul strategiei Sale.

Principiul aplicat astăzi

Ce ciudat este faptul că astăzi acest principiu abia dacă-i practicat. Cele mai multe încercări de evanghelizare ale Bisericii încep cu cei mulți, presupunînd că Biserica este calificată să păstreze ceea ce s-a făcut. Rezultatul este că am ajuns să punem accent pe numărul de convertiți, pe numărul candidaților la botez sau pe necesitatea de cooptare a mai mulți membri pentru Biserică, nemanifestînd însă vreo preocupare pentru statornicirea acestor suflete în dragostea și puterea lui Dumnezeu; să nu mai vorbim de păstrarea și continuarea lucrării.

Dacă am sesizat semnificația modelului arătat de Isus, atunci el ne învață că prima datorie a unui păstor și prima grijă a unui evanghelist este de a veghea ca la început să așeze temelia pe care să se poată construi o lucrare de evanghelizare în masă, constantă și eficientă. Acest lucru va cere o mai mare concentrare de timp și eforturi asupra cîtorva din Biserică, fără a neglija însă pe cei nemîntuiți. În felul acesta vor fi formați lideri instruiți pentru lucrarea de slujire, alături de păstor (Ef. 4:12). (11) Cîțiva oameni astfel devotați cu timpul vor zgudui lumea pentru Dumnezeu. Biruința niciodată nu va fi cîștigată de mulțime.

Cînd un păstor va pune în practică acest principiu, unii ar putea protesta pe motivul că un anumit grup din Biserică este favorizat. Dar orice s-ar întîmpla, aceasta rămîne totuși modalitatea prin care Isus Și-a investit viața în ucenici -modalitatea necesară dacă vrem să formăm o conducere statornică. Atunci cînd acest principiu este practicat din dragoste adevărată pentru întreaga Biserică și cînd se manifestă o preocupare cuvenită față de nevoile celor mulți, atunci vor fi împăcați și unii și alții. Oricum, scopul final trebuie să-i fie clar păstorului, iar în relațiile pe care le are cu ceilalți nu trebuie să dea dovadă deloc de părtinire egoistă; căci tot ce se face cu cei puțini, se face în vederea mîntuirii celor mulți.

Este vremea să luăm o hotărîre

A sosit vremea ca Biserica să privească realist lucrurile. Nu ne mai putem irosi timpul cu preocupări mărunte. Programul de evanghelizare al Bisericii s-a împotmolit aproape pe toate fronturile. Dar ceea ce este și mai grav, marea acțiune misionară a Evangheliei spre alte frontiere a pierdut mult din putere. În cele mai multe părți ale globului Biserica nu poate ține pas cu marea explozie demografică. Forțele satanice devin din ce în ce mai neînduplecate și mai obraznice în atacurile lor. Dacă stai să te gîndești este o ironie faptul că într-o epocă în care posibilitățile de transmitere ale învățăturilor Evangheliei sînt la îndemîna Bisericii așa cum n-au mai fost vreodată, izbutim să cîștigăm mai puține suflete pentru Hristos decît am făcut-o înainte de inventarea trăsorii fără cai.

Evaluînd starea tragică a lucrurilor din zilele noastre, să nu comitem greșeala de a încerca nebunește să schimbăm lucrurile peste noapte. Poate că aici a fost greșeala. În grija noastră de a schimba starea de față, am lansat program după program pentru a propovădui Cuvîntul lui Dumnezeu la cît mai mulți. Dar ceea ce n-am reușit să înțelegem este faptul că adevărata problemă nu o constituie masele - credința lor, felul cum sînt conduse, dacă sînt hrănite bine sau nu din punct de vedere spiritual. Toate aceste aspecte, considerate de altfel vitale, sînt în cele din urmă în grija altora și de aceea înainte de a rezolva problema maselor trebuie să ajungem la cei care conduc masele.

Acest lucru pune pe primul plan câștigarea și instruirea celor ce deja se află în poziții de răspundere, în funcții de conducere în Biserică. Dar dacă nu putem începe cu ei atunci să începem cu formarea câtorva de jos care să ajungă cu timpul oameni de influență. Să ne reamintim de asemenea că nu trebuie să te bucuri de un prea mare prestigiu în lume pentru a fi folosit eficient în împărăția lui Dumnezeu; oricine este dispus să-L urmeze pe Isus poate deveni o persoană cu mare influență asupra lumii, cu condiția ca el însuși să fie bine echipat.

Acesta este punctul de unde trebuie să începem, întocmai ca Isus. Va fi o muncă înceată, monotonă, grea, probabil neobservată de oameni la început, dar rezultatul muncii va fi mare, chiar dacă nu apucăm să-l vedem cu ochii noștri. Privind lucrurile prin prisma aceasta, ajungi în pragul unei decizii importante. Trebuie să alegi una dintre cele două căi care-ți stau în față și anume: o reputație de moment sau turnarea vieții tale în câțiva oameni de încredere care să-ți continue lucrarea după ce tu nu vei mai fi. Problema care se pune realmente este pentru care generație trăim. Dar să mergem mai departe, să vedem în continuare felul în care Și-a format Isus oamenii, pentru a-I continua misiunea.

NOTE SUBSOL

- (1) în Faptele Apostolilor 1:21,22, unul dintre apostoli precizează că L-a însoțit pe Isus «cu începere de la botezul lui Ioan pînă în ziua cînd S-a înălțat». Deși acest lucru nu arată clar la care moment al lucrării lui Ioan se referă, (sigur că nu la începutul ei și nici la botezul lui Isus) totuși indică faptul că apostolii se aflau în compania lui Hristos probabil de la întemnițarea lui Ioan Botezătorul.
- (2) Există mai multe păreri referitor la motivul ce l-ar fi determinat pe Isus să numească exact doisprezece apostoli, căci ar fi putut alege mai mulți sau mai puțini. Probabil că cea mai plauzibilă presupunere e cea conform căreia numărul ar sugera o relație spirituală a grupului apostolic cu împărăția mesianică a lui Dumnezeu. După părerea lui Edwin Schell, doisprezece este numărul Israelului spiritual. Fie că se referă la cei doisprezece patriarhi, la cele douăsprezece seminții sau la cele douăsprezece temelii ale celor douăsprezece porți ale Ierusalimului ceresc, numărul simbolizează în toate aceste cazuri prezența lui Dumnezeu în familia umană, întrepătrunderea lumii cu divinitatea. E cît se poate de posibil că pentru apostoli acest număr a avut un înțeles mai exact, clădind în jurul lui, cel puțin la început speranțe cu privire la refacerea Israelului în sens politic. Fiecare dintre ei era conștient de locul pe care-l deținea între ceilalți doisprezece, avînd grijă să umple golul lăsat prin pierderea lui Iuda (Fapte 1:15-26; cf. Mat. 19:28). Un lucru e sigur și anume, că numărul a servit la accentuarea importanței ucenicilor în munca de mai tîrziu pentru împărăția lui Dumnezeu.
- (3) Henry Latham e de părere că prin alegerea celor trei, Isus a vrut să-i facă pe toți conștienți de nevoia renunțării de sine. După cum reiese din analiza autorului, această alegere s-a făcut cu intenția de a li se arăta că Isus dădea însărcinarea pe care o credea El de cuviință aceluia pe care-l alegea El. Este o onoare să fii folosit în slujba lui Dumnezeu cît de cît și nimeni nu

trebuie să fie descurajat pentru că i se dă altuia o slujbă mai de cinste decât lui.

(4) Principiul concentrării, ilustrat în lucrarea lui Isus nu era un lucru nou. Aceasta a fost strategia lui Dumnezeu încă de la început. Vechiul Testament ne arată cum Dumnezeu a ales un popor relativ mic, prin care să-și realizeze scopul de mântuire a lumii. Acest principiu îl putem găsi chiar și în cadrul națiunii, în felul cum conducerea a fost concentrată de obicei pe spițe de neamuri, mai ales în neamul lui David, din seminția lui Iuda.

(5) În legătură cu acest lucru, este foarte semnificativă rugăciunea lui Isus, redată în capitolul 17 al Evangheliei lui Ioan. Din cele douăzeci și șase de versete, patrusprezece se referă direct la cei doisprezece ucenici Ioan 17:6-19.

(6) Nu vrem să sugerăm că ispita s-ar fi limitat numai la aceasta, ci vrem să subliniem faptul că ea viza strategia de evanghelizare a lui Isus și scopul spiritual al misiunii Sale.

(7) Exemple care să indice acest lucru sînt: cazul leprosului vindecat (Marcu 1:44,45; Mat. 8:4; Luca 5:14-16); cazul celor eliberați de duhuri necurate lângă Marea Galileii (Marcu 3:11,12); Iair cînd își vede fiica înviată (Marcu 5:42,43; Luca 8:55,56); cei doi orbi care-și recapătă vederea (Mat. 9:30); și orbul din Betsaida (Marcu 8:25,26).

(8) Vezi Ioan 1: 29-43; 6:14,15; Marcu 4:35,36; 6:1,45,46; 7:24 - 8:30; Mat. 8:18,23; 14:22,23; 15:21,39; 16:4; Luca 5:16; 8:22 și altele.

Planul de evanghelizare al învățătorului

(9) Vezi Ioan 2:23-25; 6:30-60; 7:31-44; 11:45,46; 12:11; 17-19; Luca 14:25-35; 19:36-38; Mat. 21:8-11; 14-17; Marcu 11:8-11.

(10) Fariseii și Saducheii erau conducătorii principali ai Israelului, pe lângă forțele conducătoare romane. întreaga viață religioasă, socială educativă și într-un grad mai mic politică a celor aproximativ 2.000.000 de oameni din Palestina era condusă de ei. Totuși numărul Fariseilor constituit în cea mai mare parte din rabini și laici înstăriți, nu depășea după aprecierea lui Iosephus numărul de 6.000; iar numărul total al Saducheilor, cuprinzînd mai ales preoții conducători și familiile sanhedrinice din Ierusalim, probabil că nu se ridica la mai mult de cîteva sute. Acest grup mic de privilegiați număra mai puțin de 7.000 de oameni și reprezenta doar o treime din întreaga populație a Ierusalimului. Dacă ne gîndim că ei conduceau destinul spiritual al unei națiuni, atunci ne dăm seama de ce vorbea Isus atît de des despre ei, pe cînd îi învăța pe ucenici despre necesitatea strategică a unei conduceri mai bune.

(11) Această idee e scoasă în evidență în Ef. 4:11,12: «și El a dat: pe unii apostoli, pe alții proroci pe alții evangheliști, pe alți păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.» Fiecare din cele trei propoziții depinde succesiv una de cealaltă, iar ultima propoziție constituie punctul culminant. Potrivit acestei interpretări, Hristos a dat daruri speciale unora din Biserică, pentru ca să-i desăvîrșească pe sfinți, ca astfel fiecare mădular să-și poată îndeplini slujba în vederea unui scop unic: zidirea trupului lui Hristos. Munca Bisericii e văzută ca o lucrare la care vor lua parte toate mădulele acestui trup (Vezi ICor. 12:18 și II Cor. 9:8).

„Iată Eu sunt cu voi întotdeauna” Mat. 28:20

2 ASOCIEREA

Era mereu cu ei

După ce Și-a ales oamenii, Isus Și-a făcut un obicei din a fi cu ei. Aceasta a fost de fapt esența programului Său de formare, să dea prilej ucenicilor să-L urmeze. Dacă stai să te gîndești exista o modalitate extrem de simplă pentru a realiza acest lucru. Isus nu folosea școli, nici seminarii, nici cursuri de studiu sistematic în care să-Și fi înrolat urmașii. Nici una dintre aceste înalte forme de organizare, considerate atît de necesare astăzi, nu intrau în lucrarea Sa. Oricît de uimitor ar fi, tot ce a făcut Isus pentru a-i învăța pe oamenii aceștia calea Sa a fost de a-i aduna în jurul Lui, căci El însuși era pentru ei și școala și programa de învățămînt.

Caracterul lipsit de formalism și natural al acestor metode folosite de Isus se află într-un contrast izbitor cu procedeele oficiale, aproape scolastice ale cărturarilor de atunci. Acești dascăli religioși cereau învățăceilor lor să urmeze în mod strict anumite ritualuri și formule de cunoaștere, deosebindu-se în felul acesta de alții. Dar Isus nu cerea altceva ucenicilor Săi decît să-L urmeze. Cunoștințele nu le erau date sub forma vreunor legi sau dogme, ci le primeau prin însăși personalitatea vie a Unuia care umbla printre ei. Ceea ce-i caracteriza pe acești ucenici nu era un conformism exterior la anumite ritualuri, ci faptul că erau mereu cu El, luînd în felul acesta parte la învățătura Sa... (Ioan 18:19)

Pentru a ști trebuia să fii cu El

în virtutea părtășiei la care au fost chemați, ucenicilor le-a fost dat să cunoască «tainele împărăției lui Dumnezeu» (Luca 8:10). Cunoștințele erau însușite intuitiv prin asocieri, înainte de a fi fost înțelese prin explicații. Acest lucru reiese cel mai bine din răspunsul pe care Isus l-a dat întrebării unui ucenic: «Cum putem să știm calea într-acolo?» reflectînd frustrarea lui la gîndul Sfintei Treimi. Isus i-a zis: «Eu sînt Calea, Adevărul și Viața»(Ioan 14:5,6) - astfel El voia să le spună că răspunsul la întrebare era dat de mult. Singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă ar fi fost să-și fi deschis ochii pentru a vedea realitatea

spirituală întrupată în mijlocul lor. Această metodă simplă ne-a fost dezvăluită de la început, prin invitația pe care Isus a făcut-o acelor oameni pe care voia să-i formeze. Ioan și Andrei au fost invitați să vină și să vadă locul unde stătea Isus (Ioan 1:39).

După Biblie, li s-a spus doar atât și nimic mai mult. Ce ar mai fi trebuit să li se spună? Iar la Isus acasă, ucenicii au mai putut să discute cu El, clarificându-și unele lucruri și ajungând să-I cunoască mai bine firea și sensul lucrării. Filip a fost chemat în același fel semnificativ: «Vino după Mine» (Ioan 1:43). Evident impresionant de acest fel simplu de a te adresa cuiva, Filip l-a invitat și pe Natanael: «Vino și vezi!» (Ioan 2:46). O predică prin trăire valorează mai mult decât o sută de explicații. Mai târziu, când Iacov, Ioan, Petru și Andrei au fost găsiți dregându-și mreșile, Isus le-a reamintit cu aceleași cuvinte familiare: «Veniți după Mine», dar spunându-le abia acum și motivul pentru care-i chema: «și vă voi face pescari de oameni» (Marcu 1:17; vezi Mat. 4:19; Luca 5:10). La fel, Matei a fost chemat de la vamă să I se alăture, cu aceleași cuvinte: «Vino după Mine» (Marcu 2:14; Mat. 9:9; Luca 5:27).

Prezentarea principiului

Să observăm minunata strategie folosită în sensul acesta. Răspunzând chemării Sale, ucenicii s-au înrolat de fapt în școala învățătorului unde puterea lor de a înțelege urma să crească și unde credința urma să le fie statornicită. Mai erau multe lucruri pe care aceștia nu le înțelegeau și ei recunoșteau aceasta în mod deschis, dar toate aceste probleme puteau fi clarificate doar pe măsură ce erau cu El. în prezența Sa puteau învăța tot ce era nevoie să cunoască.

Acest principiu prezent de la început a prizuit o aplicare mai specifică, atunci când Isus Și-a ales din grupul mai mare din jurul Lui doisprezece «ca să-i aibă cu Sine» (Marcu 3:14; cf. Luca 6:13). A mai adăugat desigur, că avea de gând să-i trimită pentru a propovădui și a scoate dracii, dar deseori ne scapă din vedere ordinea acestor lucrări. Isus a arătat clar că înainte ca acești oameni să poată propovădui sau să scoată dracii, trebuia să fie cu El. De fapt această cerință de a fi mereu cu El constituia o parte integrantă a lucrării alături de împuternicirea pentru evanghelizare. Și pentru acel moment, a fi cu El era chiar mai important

decît evanghelizarea, pentru că a sta în prezența Lui constituia pregătirea necesară pentru popovăduirea Evangheliei.

Isus se dăruie mai mult, pe măsură ce ucenicia se apropie de sfîrșit

Hotărîrea cu care Isus a căutat să înfăptuiască această misiune este tot mai evidentă pe măsură ce parcurgem relatările Evanghelilor. Contrar așteptărilor, Isus a acordat tot mai mult timp ucenicilor Săi în al doilea și al treilea an al activității.

Deseori obișnuia să se retragă împreună cu ei spre vreo zonă muntoasă a țării, unde era relativ necunoscut, căutînd să evite aclamațiile mulțimii. Făceau împreună călătorii spre părțile de nord-vest ale țării în Tir și Sidon, (Marcu 7:24; Mat. 15:21) spre ținutul Decapolis (Marcu 7:31; vezi Mat. 15:29) și spre sud-estul Galileii, prin părțile Dalmanutei (Marcu 8:10; vezi Mat. 15:39) sau spre «satele Cezariei lui Filip» - în părțile de nord-est ale țării (Marcu 8:27; cf. Mat. 16:13). Isus făcea aceste călătorii din cauza împotrivirii Fariseilor și a ostilității lui Irod, dar mai ales pentru că simțea nevoia să rămînă singur cu ucenicii Săi. Mai tîrziu, El a petrecut cîteva luni cu ei în Perea, la răsărit de Iordan (Luca 13:22 - 19:28; Ioan 10:40-11:54; Mat. 19:1 - 20:34; Marcu 10:1-52).

Cum însă împotrivirea creștea în acelea părți, «Isus nu mai umbla pe față printre iudei, ci a plecat de acolo în ținutul de lîngă pustie, într-o cetate numită Efraim; și a rămas acolo cu ucenicii Săi (Ioan 11:54). Cînd în cele din urmă a sosit vremea să meargă la Ierusalim, Isus în mod semnificativ «a luat de o parte pe cei doisprezece ucenici» — aceasta în timp ce se apropia de oraș. (Mat. 20:17; cf. Marcu 10:32) De aceea, nu este surprinzător faptul că în timpul săptămînii patimilor, Isus nu S-a despărțit deloc de ei. Chiar și atunci cînd se ruga în Ghetsimani ucenicii erau doar la o aruncătură de piatră. (Luca 22:41) Nu se întîmplă oare la fel în orice familie cînd ora plecării se apropie?

Fiecare minut e prețuit, deoarece membrii familiei își dau tot mai bine seama că părășia aceea scumpă curînd se va sfîrși. Cuvintele care se rostesc în astfel de împrejurări sînt întotdeauna mai prețuite, într-adevăr, pe măsură ce se apropia momentul despărțirii, ucenicii erau tot mai deschiși pentru a înțelege semnificațiile profunde ale prezenței Sale

între ei (Ioan 16:4). Fără îndoială, așa se explică de ce autorii Evangheliilor au dedicat o așa mare atenție acestor zile. Aproape jumătate din ceea ce s-a scris despre Isus prezintă ultimele luni ale vieții Sale, cea mai mare parte referindu-se la ultima săptămână.

Direcția pe care o urmărea pe când era pe pământ a fost și mai bine scoasă în evidență în zilele de după înviere. În acest sens, fiecare din cele zece arătări ale Sale au fost făcute ucenicilor, și mai ales celor doisprezece apostoli. (1) Din relatările Bibliei deducem că nici unui necredincios nu i s-a permis să-L vadă pe Domnul glorificat. De fapt acest lucru nu este ceva ciudat, căci nu era deloc nevoie ca mulțimea să fie tulburată de arătarea Sa spectaculoasă. Ce ar fi putut ei face?

Dar ucenicilor care după răstignire au fugit în disperare, Isus a trebuit să li se arate pentru a le reînvia credința și pentru a le întări trimiterea în lume; căci întreaga Sa lucrare se concentra asupra lor.

Faptul că Isus a investit în acești oameni incomparabil mai mult timp decât în ceilalți, nu poate fi privit altfel decât ca o strategie deliberată. Efectiv a petrecut cu ucenicii mai mult timp decât cu toți ceilalți laolaltă.

A mâncat cu ei, a dormit cu ei și a vorbit cu ei în cea mai mare parte a misiunii Sale. Mergeau împreună de-a lungul drumurilor singuratic; vizitau împreună orașe, navigau și pescuiau împreună în Marea Galileii, se rugau împreună în pustiu și în munți și se închinau împreună în Sinagogi și în Templu.

Și totuși slujea și mulțimii

Ucenicii erau mereu cu El, chiar și atunci când se ocupa de alții. Fie că vorbea norodului care-L înghesuia, fie că discuta cu cărturarii și Fariseii ce căutau să-L prindă în cursă, fie că vorbea vreunui cerșetor, ucenicii erau mereu prin preajmă, observându-L și ascultându-L. În felul acesta, timpul Său avea o dublă întrebuințare. Fără a-i neglija pe cei în nevoi, El își continua și lucrarea cu ucenicii, prin faptul că îi avea cu Sine. În felul acesta, ucenicii profitau de pe urma a tot ce spunea Isus altora, precum și de explicațiile date numai lor de învățătorul.

Această lucrare cere timp

O tovărășie atât de strânsă și constantă însemna că Isus nu avea practic timp pentru El însuși. Asemenea unor copii care cer mereu grija și atenția tatălui lor, așa erau și ucenicii tot timpul cu El. Chiar și atunci când se retrăgea pentru rugăciune și meditație era întrerupt de vreo nevoie a ucenicilor (Marcu 6:46-48; cf. Luca 11:1). Dar Isus însuși a ales această cale, căci voia să fie cu ei. Ei erau copiii Săi spirituali (Marcu 10:24; Ioan 13:33; 21:5), iar pentru un tată singura modalitate de a-și forma o familie este de a fi cu ea.

Temelia instruirii după convertire

Nimic nu-i mai evident și totuși mai neglijat decât aplicarea acestui principiu. Prin însăși natura lui, el nu atrage atenția și în felul acesta sîntem înclinați să-l scăpăm din vedere, căci așa se întîmplă cu lucrurile ce nu atrag atenția. Dar Isus n-a vrut ca acest principiu să fie neglijat de ucenicii Săi. În timpul ultimelor zile ale călătoriei Sale, Isus a simțit nevoia de a clarifica în gîndirea lor semnificația lucrării Lui. De pildă, odată întorcîndu-Se spre cei ce-L urmaseră în toți acești trei ani, Isus le-a zis: «Și voi de asemenea veți mărturisi pentru că ați fost cu Mine de la început» (Ioan 15:27). Fără zarvă și neobservat de lume, El formase oameni care să-I fie martori după ce El se va fi dus; și metoda folosită în acest scop a fost simplă: părășia permanentă. Cu o altă ocazie Isus i-a numit conducători ai împărăției Sale veșnice, fiecare șezînd, mîncînd și bînd la masa Lui, șezînd pe tronuri și judecînd cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Luca 22:28-30), pentru că ei au fost cei ce au rămas neconținut cu El, în încercările Sale.

Ar fi greșit să se presupună că acest principiu al creșterii supravegheate era aplicat doar grupului apostolic. Isus S-a concentrat asupra acestor cîțiva aleși, dar într-o măsură mai mică a manifestat aceeași preocupare și față de ceilalți care-L urmau. De pildă, după convertirea lui Zacheu, Isus a mers în casa lui și a petrecut o vreme cu el, înainte de a părăsi orașul. La fel, după convertirea femeii de la fîntîna din Samaria, Isus a rămas două zile în Sihar, pentru a-i învăța pe oamenii de acolo care crezuseră în El «din pricina mărturiei femeii», dar «mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui» (Ioan 4:39-42).

Deseori se întâmplă ca cel vindecat sau ajutat în vreun fel de Isus să se alăture celor ce-L urmau, așa cum a fost cazul lui Bartimeu (Marcu 10:52; Mat. 20:34; Luca 18:43). În felul acesta s-au atașat încă mulți grupului apostolic, de pildă cei șaptezeci ce L-au însoțit în misiunea Sa de mai târziu, în Iudeea (Luca 10:1,17). Tuturor acestor credincioși El le acorda într-o oarecare măsură atenție personală, dar aceasta bineînțeles că nu se putea compara cu cea primită de cei doisprezece.

Trebuie¹ să mai amintim și micul grup de femei credincioase din care făcea parte Măria, Marta, (Luca 10:38-42) Măria Magdalena, Ioana, Susana «și multe altele» (Luca 8:1-3). Cîteva dintre aceste femei L-au însoțit pînă la capăt. Firește, Isus nu le-a refuzat bunăvoința și deseori se folosea de cîte un prilej spre a le întări credința. Cu toate acestea, Isus era conștient de bariera pe care o ridica sexul, și din acest motiv, deși le-a acceptat bucuos slujirea, n-a încercat deloc să le includă în rîndul celor doisprezece. Trebuie să recunoaștem că există limite în acest fel de creștere sub supraveghere directă.

Dar, lăsînd la o parte aceste reguli de bună-cuviință, Isus n-a avut timpul necesar de a le acorda acestor oameni, bărbați sau femei, o atenție personală permanentă. A făcut tot ce a putut și fără îndoială că acest fapt i-a făcut pe ucenici să înțeleagă că celor întorși de curînd la Dumnezeu trebuie să li se acorde o grijă personală imediată. Isus a trebuit să se dedice în special scopului de a forma oameni care la rîndul lor vor fi în stare să acorde altora o astfel de atenție.

Biserica ca părășie permanentă

În realitate, întreaga problemă a acordării unei atenții personale fiecărui credincios nu se poate rezolva decît printr-o înțelegere profundă a naturii Bisericii și a misiunii ei. E bine să observăm că apariția principiului Bisericii în jurul persoanei lui Isus, principiul prin care un credincios se alătură părășiei celorlalți, era practicarea la dimensiuni mai mari a aceluiași lucru pe care îl făcea Isus cu cei doisprezece apostoli. (2) De fapt Biserica avea menirea să supravegheze creșterea tuturor urmașilor Lui.

Astfel grupul de credincioși devenea trupul Lui Hristos și ca atare, slujea pe fiecare individual și în colectiv. Fiecare membru avea

contribuția lui la îndeplinirea lucrării, în măsura în care el însuși era format și călăuzit de Duhul. Isus le-a fost conducător atîta vreme cît a fost alături de ei, dar după aceea, celor din Biserică le-a revenit rolul de îndrumători. În acest scop Isus a trebuit să-i formeze și aceasta printr-o permanentă însoțire a celor cîțiva aleși.

Problema zilelor noastre

Cînd va învăța oare Biserica această lecție? Ca să formezi conducători pentru munca de evanghelizare nu este de ajuns doar să propovăduiești mulțimii, deși și acest lucru e necesar. Nu sînt îndeajuns nici orele de rugăciune și nici orele biblice. A forma oameni nu este o treabă simplă. Aceasta cere o atenție personală constantă, asemănătoare cu grija unui tată față de copiii săi pe care nu poate s-o dea nici o organizație și nici o școală. Copiii nu sînt crescuți prin procură. Exemplul dat de Isus ne învață că acest lucru nu poate fi făcut decît prin prezența permanentă a liderilor în mijlocul celor pe care doresc să-i conducă.

Este evident că Biserica a eșuat în această încercare și a eșuat în mod tragic. Se vorbește mult despre evanghelizare sau despre hrană spirituală, dar se manifestă slabe preocupări pentru munca de la om la om, pentru că o astfel de muncă implică o jertfire a libertății personale.

Preocuparea celor mai multe biserici este ca noii membri să se întîlnească o dată pe săptămîină, timp de o lună sau două, pentru catecheză. Dar în restul timpului noul convertit nu beneficiază de nici un program de formare, decît eventual participarea la serviciile de închinăciune ale Bisericii sau la Școala duminicală. Dacă noul membru, mîntuit într-adevăr, nu are prieteni sau părinți care să umple acest gol în vreun fel, va fi nevoit să găsească el singur soluții la nenumăratele probleme practice de care se va izbi în viață. Fiecare din aceste probleme ar putea constitui un dezastru pentru credința lui.

Cu o astfel de instruire întîmplătoare a credincioșilor după convertire nu este de mirare că jumătate din cei ce se alătură Bisericii în cele din urmă cad, sau pierd căldura dragostei dintîi, puțini fiind cei ce ajung să crească în învățătură și nar, pentru a fi de un real folos împărăției. Dacă serviciile de duminică și orele biblice constituie tot arsenalul de care

dispune Biserica pentru a face din cei de curînd întorși la Domnul ucenici maturi, ea nu-și va ajunge scopul. Faptul de a fi mereu cu oamenii nu se poate înlocui cu altceva și este ridicol să ne imaginăm că orice altceva în afară de vreun miracol ar putea da naștere la o conducere creștină puternică.

La urma urmei, dacă chiar și Hristos Fiul lui Dumnezeu a fost nevoit să stea aproape întruna cu ucenicii Săi timp de trei ani și cu toate acestea s-a pierdut unul dintre ei, cum se poate oare aștepta Biserica să înfăptuiască această lucrare pe baza serviciilor religioase care totalizează puține zile pe an.

Principiul aplicat astăzi

în această problemă Isus ne învață cît se poate de clar că oricare ar fi metoda de creștere supravegheată adoptată de Biserică ea trebuie să aibă la bază preocuparea de a-i păzi personal pe cei ce i-au fost încredințați, căci astfel ar însemna să-i lase pe cei de curînd întorși la Domnul în mîna Diavolului.

Aceasta înseamnă că trebuie să se găsească o metodă prin care fiecărui nou convertit să i se dea un prieten dintre membrii Bisericii care să-l îndrume, pînă cînd el însuși va fi în stare să conducă pe un altul. Sfătuitoarea trebuie să stea cu noul credincios cît mai mult posibil, studiind Biblia sau rugîndu-se împreună și în tot acest timp să-și răspundă la unele întrebări, să-și clarifice unele adevăruri și să caute ca împreună să ajute și pe alții. Dacă biserica nu dispune de astfel de sfătuitoari gata să facă această slujbă, atunci ar trebui să formeze cîtiva, iar singurul fel în care ar putea-o face este să le pună în față un lider pe care să-l urmeze.

Acesta este răspunsul la întrebarea: Cum să-i creștem pe pruncii în Hristos la statura de ucenici maturi? Este necesar de asemenea să știm că această metodă își poate împlini scopul numai dacă noii credincioși practică ceea ce învață. De aceea trebuie să înțelegem un alt principiu fundamental din strategia învățătorului.

NOTE SUBSOL

(1) Acest fapt a fost recunoscut de ucenici. Asta reiese mai ales din spusele lui Petru: «Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși de mai dinainte de Dumnezeu, nouă care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți» (Fapte, 10:40,41).

(2) Nu se poate să nu observăm că referirile care se fac la ucenici ca la un grup unit sînt mai frecvente în Evanghelii decît cele ce se fac la ucenici luați individual. Continuînd această idee, T. Ralph Mortor susține că referirile individuale se fac doar pentru a sublinia anumite eșecuri ale lor, pe cînd referirile la grup vorbesc de bucuria, înțelegerea și realizările lor. Dacă ne amintim însă că relatările din Evanghelii n-au fost scrise de Isus, ci de ucenici sub inspirația Duhului Sfînt, atunci faptul că au vorbit despre ei înșiși în astfel de termeni este cît se poate de semnificativ. Nu trebuie să conchidem că luați individual ucenicii ar fi fost lipsiți de importanță. Ceea ce trebuie să ne impresioneze este faptul că ucenicii au înțeles că Isus îi consideră ca un grup de credincioși care sînt instruiți împreună, în vederea unei lucrări comune. Ei se vedeau prin Hristos ca fiind o Biserică și numai apoi ca indivizi constituenți ai acelu grup.

„Luați jugul meu asupra voastră" Matei 11:29

3 CONSACRAREA

Cerea ascultare

Isus le cerea ucenicilor ascultare. Nu le pretindea să fie isteți, dar le pretindea sinceritate și cinste. Aceasta urma să fie semnul după care puteau fi cunoscuți. Erau numiți «ucenicii» Săi pentru că erau «învățăceii» și «elevii» învățătorului. Doar mult mai târziu au fost ei numiți „creștini" (Fapte 11:26 — cuvântul „cristianus" — „creștin" vine de la numele latinizat al lui Hristos, „Cristus") deși această nouă denumire era inevitabilă, căci cu timpul ucenicii ascultători întotdeauna preiau în cele din urmă caracterul liderului lor și de aceea îi preiau și numele.

Simplitatea acestui procedeu este minunată, dacă nu chiar uluitoare. Nici unuia dintre ucenici nu i s-a cerut la început să-și mărturisească credința sau să accepte vreun crez bine definit, deși fără îndoială că îl recunoșteau pe Isus ca Mesia (Ioan 1:41,45,49; Luca 5:8). Tot ceea ce li s-a cerut pentru moment a fost să-L urmeze pe Isus. Desigur că invitația care li s-a făcut de a-L urma era o chemare la credință în persoana lui Hristos și ascultare de Cuvântul Său. Dacă acest lucru n-a fost înțeles la început, a fost însă înțeles mai târziu, pe măsură ce ucenicii înaintau pe calea învățătorului. Nimeni nu merge pe urmele cuiva în care n-are încredere și nimeni nu va porni pe calea credinței în mod sincer decât dacă va fi dispus să asculte ceea ce-i spune învățătorul.

Calea crucii

La început, ucenicilor li s-a părut destul de ușor să-L urmeze pe Isus, pentru că nu merseseră prea departe pe urmele Lui. Curînd însă s-a văzut că a fi ucenic al lui Hristos însemna mult mai mult decât o acceptare a promisiunii mesianice; ea însemna să-ți dai viața în mâinile învățătorului, supunîndu-te total autorității Lui. Nu încăpea nici un compromis, pentru că «Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpîni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona» (Luca 16:13).

Orice păcat trebuia abandonat. Toate tiparele vechi de gândire, toate obiceiurile și plăcerile lumești trebuiau tratate în conformitate cu noile norme ale împărăției lui Dumnezeu (Mat. 5:1 - 7:29; Luca 6:20-49). Singurul etalon de conduită rămânea acum dragostea, dragostea perfectă, (Mat. 5:48) iar această dragoste trebuia să se manifeste prin ascultarea de Hristos (Ioan 14:21,23) și prin devotament față de cei pentru a căror mîntuire a murit El (Mat. 25:31-36). În toate aceste lucruri exista o cruce -renunțarea voită la tine însuși pentru alții (Marcu 8:34-38; 10:32-45; Mat. 16:24-26; 20:17-28; Luca 9:23-25; Ioan 12:25,26; 13:1-20).

Aceasta era o învățătură tare. Nu mulți și-au putut-o însuși. Le făcea plăcere să fie socotiți printre cei ce-L urmau atunci cînd Isus îi hrănea cu pâine și pește, dar cînd li s-a vorbit despre adevărata natură duhovnicească a împărăției și de jertfa necesară ca să ajungi în ea (Ioan 6:25-59), atunci mulți dintre ucenici «s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El» (Ioan 6:6) pentru că ziceau: «Vorbirea aceasta-i prea de tot; cine poate s-o suferi?» (Ioan 6:60). Ceea ce este surprinzător e faptul că Isus n-a alergat după ei ca să-i facă să rămînă, deoarece El creștea lideri pentru împărăție, iar dacă cineva voia să fie un vas bun de slujire trebuia să plătească un preț.

Trebuie să ții cont de preț

Cei ce n-au vrut să-și continue în felul acesta drumul au rămas pe dinafară. S-au despărțit de cei aleși din pricina propriului lor egoism. Iuda, numit «drac» în Ioan 6:70, a stat pînă la capăt, dar în cele din urmă lăcomia lui l-a ucis (Marcu 14:10,11,43,44; Mat. 26:14-16, 47-50; Luca 23:3-6,47-49; Ioan 18:2-9). Nu era altă cale de a-L urma pe Hristos decît renunțarea la tot ce-i lumesc, iar cei ce s-au prefăcut doar a face acest lucru și-au chinuit și și-au pierdut sufletul (Mat. 27:3-10; Fapte 1:18,19).

Poate de aceea i-a vorbit Isus atît de aspru cărturarului care i-a zis: «învățătorule, vreau să te urmez oriunde vei merge.» Isus i-a spus deschis acestui voluntar că nu va fi ușor. «Vulpile au vizuini, iar păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul» (Mat. 8:19,20; Luca 9:57,58). Un alt ucenic ar fi vrut să primească o amîinare de la obligația de a-L urma supus pe Isus, pentru ca să-și poată

îngriji părintele bătrîn, dar Isus nu i-a permis nici o zăbavă și i-a zis: «Vino după mine și lasă morții să-și îngroape morții și tu du-te de vestește împărăția lui Dumnezeu» (Mat. 8:21,22; Luca 9:59,60). Un altul voia să-L urmeze pe Isus, dar așa cum vedea el de bine. Mai întîi ar fi vrut să-și ia rămas bun de la familie, probabil gîndindu-se că va mai petrece împreună cu ei o bună bucată de vreme, dar Isus i-a spus răsplat: «Oricine pune mîna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu» (Luca 9:62). Isus n-a avut nici timpul și nici dorința de a-și irosi energia cu cei ce voiau să-și impună propriile lor condiții ale uceniciei.

De aceea, cel care voia să se facă ucenic trebuia să țină seama de prețul lucrării. «Căci cine dintre voi dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întîi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfîrșească?» (Luca 14:28) Nefăcînd acest lucru ar fi însemnat să te faci mai tîrziu de rîsul lumii. Același lucru s-ar putea spune și despre împăratul care aflat în război n-a pus în cîntar prețul cerut de biruință, înainte de a începe războiul. În rezumat, Isus a spus: «Tot așa oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. (Luca 14:33 cf. Marcu 10:21; Mat. 19:21; Luca 18:22)

Puțini au fost dispuși să plătească prețul

După ce unii dintre ucenicii Săi L-au părăsit la Capernaum, deoarece nu le satisfăcuse așteptările, lui Isus nu-I mai rămăseseră decît o mîna de oameni. Întorcîndu-se spre cei doisprezece, Isus i-a întrebant: «Voi nu vreți să vă duceți?» (Ioan 6:67). A fost o întrebare importantă, întrucît dacă și acești oameni L-ar fi părăsit, ce s-ar mai fi ales de misiunea Sa? Dar Simon Petru I-a zis: «Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul. Sfîntul lui Dumnezeu» (Ioan 6:68-69).

Aceste cuvinte trebuie că au fost liniștitoare pentru învățătorul, căci după aceasta Isus a început să le vorbească mai pe larg și mai deschis despre suferințele și moartea Sa.

A asculta înseamnă a învăța

Să nu credem însă că ucenicii au înțeles imediat ceea ce le spunea Isus. Departe de aceasta. Capacitatea de a pătrunde adevărurile adînci ale lucrării Lui de ispășire nu era deloc proprie naturii lor umane, cu

limitele ei. După ce Petru a mărturisit la Cezarea lui Filip: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!», Isus le-a spus ucenicilor că va fi omorât de mai marii norodului la Ierusalim. Petru L-a muștră, zicându-I: «Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întîmple așa ceva!» (Matei 16:22; cf. Marcu 8:32). Isus a trebuit să-i spună acestui pescar plin de energie că Satana l-a înșelat, căci «gîndurile tale nu sînt gîndurile lui Dumnezeu, ci gînduri de ale oamenilor» (Mat. 16:23; Marcu 8:33). Isus a simțit că era nevoie să le vorbească mereu despre moartea Sa și despre semnificația ei, dar ucenicii n-au priceput acest lucru decît în ziua cînd a fost dat în mîna dușmanilor Săi.

Neînțelegînd clar mesajul crucii, n-au putut înțelege chiar de la început locul pe care-l ocupau ei înșiși în împărăție. Le-a fost greu să accepte învățătura potrivit căreia trebuia să fie slujitori umili în interesul altora (Luca 22:24-29; Ioan 13:1-20). Se certau între ei, vrînd să știe cine va fi cel mai mare în împărăție (Marcu 9:33-37; Mat. 18:1-5; Luca 9:46-48). Iacov și Ioan voiau pozițiile cele mai înalte (Marcu 10:35-37; Mat. 20:20), ceea ce i-a făcut pe ceilalți să fie invidioși și să se mînie (Marcu 10:41 și Matei 20:24). Îi judecau foarte aspru pe cei ce nu erau de acord cu ei (Luca 9:51-54) și i-au certat pe părinții care-I cereau lui Isus să le binecuvinteze copiii (Marcu 10:13). După cîte se vede din faptele lor, ei nu înțeleseseră ce înseamnă practic să-L urmezi pe Hristos.

Isus a arătat însă multă răbdare față de aceste slăbiciuni omenești ale ucenicilor pe care și I-a ales, deoarece, în ciuda lipsurilor pe care le aveau, ei erau dispuși să-L urmeze. După un scurt interval de timp de la chemarea lor, ei s-au întors din nou la vechea lor meserie de pescari (Marcu 1:16; Matei 4:18; Luca 5:2-5; cf. Ioan 1:35-42). Această întoarcere nu pare să fi fost cauzată de vreun act de nesupunere din partea lor; atîta doar că n-au ajuns să-și dea seama de scopul pe care îl avea Isus cu viețile lor - de a fi conducători sau poate încă nu li se vorbise de acest lucru. Totuși, în momentul în care Isus a venit la bărcile lor și le-a cerut să-L urmeze pentru a deveni pescari de oameni, «au lăsat totul și au mers după El» (Luca 5:11 și cf. Mat 4:22; Marcu 1:20). Mai tîrziu, deși aveau încă multe de învățat, hotărîrea de a-L urma pe Hristos a devenit de nestrămutat (Marcu 10:28; Mat. 19:27; Luca 18:28). Unor asemenea oameni Isus era dispus să le treacă cu

vederea multe din acele lucruri care izvorau din lipsa de maturitate spirituală. Hristos știa că ucenicii își vor putea stăpîni aceste impulsuri pe măsură ce vor crește în învățatură și har. Capacitatea lor de a primi Revelație va crește cu condiția ca ei să continue să practice adevărurile înțelese.

Astfel, ascultarea de Hristos era însuși instrumentul prin care cei ce umblau cu El învățau noi adevăruri. Isus nu cerea ucenicilor să accepte un anumit lucru fără ca ei să știe că ce este adevărat, însă nimeni nu putea să-L urmeze fără ca astfel să învețe ce este adevărat (Ioan 7:17). De aceea Isus nu și-a îndemnat ucenicii să-și închine viața unei doctrine, ci să și-o închine unei Persoane care era Ea însăși doctrina, iar singura cale pe care puteau ajunge la cunoașterea adevărului, era să rămînă în Cuvîntul Său (Ioan 8:31,32).

Dovada dragostei

Ascultarea totală era considerată ca fiind adevărata dovadă a dragostei. Această lecție a fost foarte bine subliniată în ajunul morții Sale. După ce ucenicii s-au strîns în jurul Său în odaia în care au mîncat Pastele, Isus le-a zis: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele ... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui. Dacă Mă iubește cineva va păzi Cuvîntul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el... Cine nu mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Și cuvîntul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis... Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui... Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit și Eu. Voi sînteți prietenii Mei dacă faceți tot ce vă poruncesc Eu» (Ioan 14:15; 21,23,24; 15:10,12,14).

Exemplul lui Isus

Principiul de bază al vieții învățătorului însuși a fost ascultarea totală față de voința lui Dumnezeu. Ca om, Isus a consimțit mereu să se supună voinței Tatălui și astfel Dumnezeu a putut să dispună de viața lui pe deplin, potrivit cu scopul pe care l-a fixat vieții Sale. În repetate rînduri Isus a făcut de cunoscut ucenicilor Săi acest lucru: «Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui».

(Ioan 4:37) «Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis» (Ioan 5:30; cf. 6:38). «Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Sa» (Ioan 15:10; cf. 17:4) Toate acestea își găsesc rezumarea în strigătul lui Isus din Ghetsimani: «Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta» (Luca 22:42; cf. Marcu 14:36; Mat. 26:39,42,44).

Crucea n-a fost decît punctul culminant al angajării lui Isus de a împlini voia lui Dumnezeu. Acest lucru a arătat odată pentru totdeauna că ascultarea nu cunoaște compromisuri, ea trebuie ținută pînă la moarte. Preoții cei mai de seamă și cărturarii cu gîndirea lor firească nu făceau decît să afirme adevărul atunci cînd îi batjocoreau: «Pe alții i-a mîntuit și pe Sine însuși nu se poate mîntui» (Marcu 15:31; Matei 27:42; Luca 23:35). Desigur, El nu S-a putut mîntui pe Sine, căci El n-a venit să se mîntuiască pe Sine, ci a venit să mîntuiască omenirea. El a venit «nu ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți» (Marcu 10:45; Mat. 20:28). El a venit «să caute și să mîntuiască ce era pierdut» (Luca 19:10). A venit să se ofere pe Sine însuși ca o jertfă lui Dumnezeu, pentru păcatele lumii întregi. A venit să moară. Nu era nici o altă cale prin care legea de nestrămutat a lui Dumnezeu să poată fi satisfăcută.

Crucea, care fusese deja acceptată de mai înainte, (Apocalipsa 13:8; cf. Fapte 2:32), a făcut ca fiecare pas al lui Isus pe pămînt să fie o acceptare conștientă a scopului veșnic pe care Dumnezeu îl avea cu viața Lui. De aceea, cînd Isus vorbea de ascultare, ucenicii puteau vedea în El ascultarea întrupată în chip omenesc. Așa cum Isus le-a spus: «V-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decît domnul său, nici apostolul mai mare decît cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le veți face» (Ioan 13:15,16) Să ne însușim cu toții această lecție. Așa cum Isus Și-a găsit fericirea în împlinirea voinței Tatălui Său, așa și-o vor găsi și ucenicii Lui, împlinind voia învățătorului. Aceasta este singura datorie a unui slujitor. Isus Și-a făcut-o și așa trebuie să facă și ucenicii Lui (Luca 17:6-10; cf. 8:21; Marcu 3:35; Mat. 12:50).

Examinarea principiului

Din punctul de vedere la strategiei Sale, ascultarea era singura modalitate prin care Isus putea modela viața ucenicilor prin Cuvîntul

Său. Fără ascultare, nu s-ar fi putut forma caracterul ucenicilor și scopul devenirii lor n-ar fi putut fi atins. Dacă un părinte vrea ca copiii lui să-i semene, atunci trebuie să-i învețe să-l asculte.

Isus forma oameni capabili să-i ducă Biserica spre biruință, dar nimeni nu poate fi conducător fără ca în prealabil să fi învățat cum să urmeze un astfel de conducător. Așa Și-a ridicat Isus acești viitori lideri, făcându-i să priceapă necesitatea disciplinei și a respectului față de autoritate. Nu putea fi vorba de neascultare în rîndul ucenicilor. Nimeni nu știa mai bine decît Isus că forțele satanice ale întunericului erau așa de bine organizate și echipate încît ar fi putut lesne compromite eficiența unei lucrări de evanghelizare făcută fără întreaga dăruire. Ar fi fost imposibil ca ucenicii să învingă forțele demonic dacă nu s-ar fi ținut strîns legați de El, căci numai El era Cel ce știa care este strategia biruinței. Dar aceasta cerea o ascultare absolută de voința învățătorului, și o completă abandonare a propriei lor voințe.

Principiul aplicat astăzi

Această lecție trebuie bine învățată. Să nu tratăm cu superficialitate poruncile lui Hristos. Sîntem angajați într-o luptă ale cărei rezultate pot fi viața sau moartea și fiecare zi în care privim cu indiferență propriile noastre responsabilități constituie o zi pierdută pentru cauza lui Hristos. Dacă ne-am însușit adevărul cel mai elementar al calității de ucenic, trebuie să știm că sîntem chemați să fim slujitori ai Domnului și că astfel trebuie să-I ascultăm Cuvîntul.

Nu este datoria noastră să-I judecăm poruncile, ci să le împlinim. Dacă nu ne dăruim în întregime tuturor lucrurilor pe care știm că El vrea să le știm — oricît de lipsită de maturitate ar fi priceperea noastră — este îndoielnic că vom face progres în viața în El și în slujba Lui. În împărăția lui Dumnezeu nu este loc pentru leneși, căci o astfel de atitudine nu numai că împiedică orice creștere în har și învățătură, ci te face și absolut inutil în cîmpul Evangheliei.

Ne întrebăm de ce sînt oare atît de mulți creștini cu numele, piperniciți în statură și atît de fără putere în mărturia lor? Punînd aceeași întrebare într-un context mai larg, de ce este mărturia Bisericii de azi atît de slabă în fața lumii? Oare nu din cauza indiferenței generale față de poruncile

lui Dumnezeu? Sau poate cauza este automulțumirea în mediocritate? Unde este ascultarea și supunerea în fața crucii? Într-adevăr se pare că învățătura lui Isus despre negarea de sine și dăruirea de sine au fost înlocuite cu un fel de filozofie a interesului personal, un fel de „fă ce-ți place”.

Marea tragedie este însă că se face puțin pentru îndreptarea situației, chiar și de cei care-și dau seama de ceea ce se petrece. Cert este că acum se cere să nu disperăm, ci să trecem la acțiune. Este timpul ca cerințele pentru calitatea de membru în Biserică să fie înțelese prin prisma unei adevărate ucenicii ai lui Hristos.

Dar numai această acțiune nu va fi suficientă. Ucenicii trebuie să aibă lideri pe care să-i urmeze și aceasta înseamnă că înainte ca să putem face mult în rîndurile membrilor Bisericii, trebuie să facem ceva cu conducătorii lor. Dacă această sarcină ne va părea prea grea, atunci va trebui să începem ca Isus, prin a ne ocupa de cîțiva aleși cărora să le insuflăm semnificația ascultării.

Numai cînd acest principiu este acceptat în practică ne putem dezvolta pe deplin conform pasului următor în strategia învățătorului pentru cucerire.

NOTE SUBSOL

Înainte de a fi fost arestat, Isus le mai vorbise ucenicilor despre aceste lucruri de cel puțin șaisprezece ori. La început spusele Sale erau acoperite de un văl, dar ceea ce era semnificativ reieșea clar: comparația dintre trupul Său și stricarea Templului (Ioan 2:19), faptul că Fiul omului va fi înălțat așa cum a fost înălțat șarpele de Moise (Ioan 3:14), faptul că El-mirele-le va fi luat într-o zi (Marcu 2:20; Mat. 9:15; Luca 5:35), analogia pe care o face între trupul Său și pîinea vieții, spunîndu-le că și ei va trebui să o frîngă în același fel și să o mănînce (Ioan 6:51-58) și referirea la profetul Iona și semnul Fiului omului (Mat. 16:4). După ce Petru mărturisește plin de îndrăzneală că Isus este Fiul lui Dumnezeu, învățătorul începe să le spună ucenicilor despre lucrurile care aveau să se întîmple: «a început să-i învețe că Fiul omului trebuia să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrîni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorît și după trei zile să învieze» (Marcu 8:31; Mat. 16:21; Luca 9:22). Apoi le-a vorbit despre moartea și învierea Sa, în timp ce trecea prin Galilea însoțit de ucenici (Marcu 9:30-32; Mat. 17:22,23; Luca 9:43-45). Moartea Sa a fost subiectul discuției purtate cu Moise și Ilie pe Muntele Schimbării la față Luca 9:31 și tot la aceasta se referă Isus și atunci cînd vorbește despre prorocul care nu «trebuie să piară afară din Ierusalim» (Luca 14:33). El le vorbește și despre suferințele Sale și despre faptul că va fi lepădat de oameni, înainte ca El să se întoarcă la Tatăl (Luca 17:25). Isus S-a asemuit cu păstorul ce-Și dă viața pentru oile Sale (Ioan 10:11,18) și cu bobul de grîu care, cîzînd în pămînt, moare înainte de a aduce rod (Ioan 12:24). Cu cîteva

zile înainte de Paști, Isus le-a amintit ucenicilor că «va fi dat ca să fie răstignit» (Matei 26:2), iar mai târziu, în cursul aceleiași zile, în casa lui Simon leprosul a spus celor ce erau cu El că uleiul de nard pe care Măria i L-a turnat pe picioare este pregătirea Sa pentru îngropare (Marcu 14:8; Mat. 26:12). în cele din urmă, la ultima cină cu ucenicii, El le-a vorbit despre ceea ce avea să I se întâmple (Luca 22:15), iar apoi a început cina în amintirea morții Sale (Marcu 14:22-25; Mat. 20:26-29; Luca 22:17-20).

„*Luați Duh Sfânt!*” Ioan 20:22

4 DĂRUIREA

El S-a dăruit

Isus a vrut ca cei care-L urmau să-L asculte. El știa că dacă ucenicii vor accepta acest adevăr al ascultării, atunci aveau acces la experiența mai adâncă a Duhului Său și primind Duhul Său vor ajunge să cunoască dragostea lui Dumnezeu pentru o lume pierdută. Iată de ce cerințele Lui în ceea ce privește disciplina erau acceptate fără comentarii. Ucenicii au înțeles că ei nu numai că se supuneau unei legi, ci răspundeau Unuia care i-a iubit și care voia să se dăruiască pe Sine însuși pentru ei.

Viața Lui a fost o viață de dăruire. El a dat altora ceea ce Tatăl I-a dat Lui (Ioan 15:15; 17:4,8,14). El le-a dat pacea care L-a susținut pe El în necazuri (Ioan 16:33; cf. Mat. 11:28). Le-a oferit bucuria cu care lucra El în mijlocul suferințelor din jurul Lui (Ioan 15:11; 17:13). Le-a dat cheile împărăției peste care puterile iadului nu vor triumfa (Mat. 16:19; cf. Luca 12:32). Într-adevăr El le-a dat însăși slava Sa pe care a avut-o înainte de facerea lumii, pentru ca ei să fie una cum și El era una cu Tatăl (Ioan 17:22,24). El a dat tot ce-a avut, neținând pentru Sine nimic, nici chiar propria lui viață.

Așa este dragostea. întotdeauna se dăruie. Când e închisă în sine, pentru sine, atunci nu mai este dragoste. în acest sens, Isus le-a explicat clar ucenicilor ce însemnau cuvintele: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea» (Ioan 3:16).

Ele înseamnă că Dumnezeu a dat celor pe care-i iubea tot ce avea, chiar și pe unicul Său Fiu. Iar cât pentru Fiul, fiind întruparea acestei iubiri, ele înseamnă că El a renunțat chiar și la dreptul de a trăi, jertfîndu-Și viața pentru lume, Numai atunci când îl privim pe Fiul lui Dumnezeu pus pe lemn în locul lumii, începem să înțelegem semnificația crucii. în felul acesta, crucea este inevitabilă, căci dragostea infinită a lui Dumnezeu nu poate fi exprimată decît tot așa printr-o modalitate infinit mai presus de înțelegerea limitată a omului.

Așa cum omul, datorită păcatului lui trebuia să moară, tot așa și Dumnezeu în dragostea Sa a trebuit să-Și trimită Fiul să moară în locul nostru. Căci «Nu este o mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi». (Ioan 15:13)

El S-a consumat pentru Evanghelie

Isus nu a scăpat nici o ocazie ca să-i facă să înțeleagă pe ucenici jarul nestins din sufletul Lui, aprins în El de dragostea lui Dumnezeu pentru o lume pierdută. Tot ce făcea sau spunea era motivat de această pasiune mistuitoare. Viața Lui n-a fost altceva decât revelația în timp a scopului pe care-l avea Dumnezeu din veșniciei, de a-Și mântui un popor care să fie al Lui. Acesta era lucrul suprem pe care trebuia să-l învețe ucenicii, nu teoretic, ci practic, așa cum l-au văzut demonstrat în fața lor, în multe feluri și în fiecare zi prin persoana Domnului Isus.

Deși multe lucruri erau dureros de greu de acceptat - ca atunci când Isus le-a spălat picioarele (Ioan 13:1-20), totuși ei le-au înțeles semnificația. Au văzut cum învățătorul se lipsea de multe dintre conforturile și plăcerile lumesti ca să fie un slujitor printre ei. Au văzut că El a refuzat lucrurile la care ei țineau mult, ca de pildă: satisfacerea fizică, admirația publică, prestigiul, și-L vedeau acceptând de bună voie lucruri de care ei fugeau: sărăcia, umilința, necazurile sau chiar moartea. Privindu-L cum se ocupa de bolnavi, cum îi mângâia pe cei întristați și cum propovăduia Evanghelia celor săraci, era clar pentru ei că Isus nu considera nici o slujbă ca fiind prea mică și nici un sacrificiu ca fiind prea mare, atunci când acestea erau spre slava lui Dumnezeu. Poate că nu întotdeauna le-au înțeles pe deplin și desigur că nu le puteau explica, dar niciodată n-ar fi putut interpreta greșit faptele Lui.

Sfințirea Lui

Sfințirea lui Isus era reînnoirea permanentă a consacrării propriei Sale persoane lui Dumnezeu, prin slujirea făcută în dragoste față de alții. Aceasta reiese clar din rugăciunea Sa de Mare Preot: «Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr» (Ioan 17:18,19). Să remarcăm că această separare a Lui pentru Dumnezeu, conținută în sensul cuvântului «a sfinți», în cazul Lui Isus nu era necesară în vederea curățirii, căci El era veșnic curat. N-a fost necesară nici pentru a primi

putere pentru lucrare, din moment ce toată puterea era în mâna Lui. Sfințirea Lui, după cum reiese din context, a fost mai degrabă o angajare față de însărcinarea pentru care «fusesse trimis în lume», iar dedicându-Se acestui scop, El Și-a dăruit zi după zi viața pentru ei. Deci sfințirea Lui n-a avut drept scop vreun beneficiu personal, ci a făcut-o pentru ucenici, ca ei să poată fi «sfințiți prin adevăr». (1) Adică, dăruindu-Se pe Sine lui Dumnezeu, Isus S-a dăruit de fapt celor din jurul Său, pentru ca prin viața Lui, ei să poată ajunge la cunoașterea unei angajări similare în misiunea pentru care El însuși venise. Întregul Său plan de evanghelizare depindea de această dedicare și de credințioșia cu care ucenicii urmau să se dăruie din dragoste, pentru cei din jur.

Seninele de recunoaștere ale lucrării

Iată normele după care ucenicii trebuia să-și evalueze slujba făcută în numele Lui: trebuia să dea fără plată, așa cum ei înșiși au primit (Mat. 10:8). Trebuia să se iubească unul pe altul, așa cum i-a iubit El (Ioan 13:34-35). Numai avînd acest semn puteau fi ucenicii Lui (Ioan 15:9,10). În aceasta erau cuprinse toate poruncile Sale (Ioan 15:12,17; cf. Mat. 22:37-40; Marcu 12:30,31; Luca 10,27). Iubire — Iubirea Calvarului - acesta era standardul. Așa cum au văzut dăruirea timp de trei ani în viața învățătorului, așa trebuia să se dăruie și ei cu lepădare de sine celor pe care Tatăl i-a iubit și pentru care învățătorul a murit (Ioan 17:23).

O astfel de dovadă de dragoste revărsată prin ei constituia semnul după care lumea putea cunoaște că Evanghelia este adevărată. Cum altfel ar fi putut convinge mulțimea? Căci dragostea este singura cale prin care poți să cîștigi libera acceptare a oamenilor; și dragostea este acolo unde Hristos domnește în inimi. Așa s-a rugat Isus: «Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, ar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei; și Eu să fiu în ei». (Ioan 17:25,26)

Lucrarea Duhului Sfînt

Să nu-și imagineze cineva că o astfel de experiență cu Hristos ar putea fi produsul ingeniozității umane. Isus a arătat clar că viața Lui a fost

trăită prin Duhul Sfânt «Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic» (Ioan 6:63). Iată de ce pentru ca cineva să trăiască în Hristos, trebuie să se nască din nou (Ioan 3:3-9). Natura coruptă a omului a trebuit din nou regenerată de Duhul Sfânt înainte de a putea conforma adevăratului ei țel pentru care a fost creată după chipul lui Dumnezeu. Tot Duhul este cel ce susține și hrănește viața transformată a ucenicului, pe măsură ce acesta crește în învățătură și har (Ioan 4:14; 7:38-39). Datorită aceluiași Duh se face curățirea prin Cuvînt și punerea de o parte pentru munca sfîntă de slujire (Ioan 15:3; 15:7; 17:17; cf. Ef. 5:26).

Orice experiență personală cu Hristos Cel viu este în întregime lucrarea Duhului Sfânt. Tot așa, numai Duhul este acela care împuternicește pe cineva să facă lucrarea aducătoare de mîntuire a evanghelizării. Isus a subliniat acest adevăr încă de la început, cînd S-a referit la lucrarea Lui, spunînd că tot ceea ce făcuse fusese înfăptuit în colaborare cu Duhul Sfânt. Prin puterea Duhului a propovăduit Evanghelia săracilor, a tămăduit pe cei cu inima zdrobită, a propovăduit robilor de război eliberarea, orbilor le-a dat vederea, a scos dracii și a dat drumul celor apăsăți (Luca 4:18; Mat. 12:28).

Isus era Dumnezeu revelat, iar Duhul era Dumnezeu în acțiune. Duhul era agentul lui Dumnezeu care împlinea aieva prin oameni planul veșnic al salvării. Isus a explicat ucenicilor că Duhul va fi cel care le va pregăti calea în lucrare. El le va da cuvinte să vorbească (Mat. 10:19,20; Marcu 13:11; Luca 12:12). El va dovedi lumea vinovată «în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata» (Ioan 16:8). El le va descoperi adevărul, pentru ca oamenii să-L cunoască pe Domnul (Mat. 22:43; cf. Marcu 12:36; Ioan 16:14). Ucenicilor li s-a promis că prin puterea Lui vor înfăptui chiar lucrările pe care le-a înfăptuit Domnul lor (Ioan 14:12). (2) Privită prin prisma aceasta, toată lucrarea de evanghelizare este interpretată nu ca o sarcină omenească, ci ca un proiect divin, început înainte de întemeierea lumii și care-și va continua desfășurarea pînă la înfăptuirea scopului lui Dumnezeu. Deci este în întregime lucrarea Duhului. Tot ceea ce li se cerea ucenicilor era să-și deschidă în întregime viețile acestui Duh.

Un alt Mîngîietor

Dintr-o curiozitate personală, ucenicii doreau să cunoască mai îndeaproape legătura care exista între Duhul Sfînt și Persoana Domnului lor. Isus a fost conștient de această dorință a lor și pe măsură ce zilele se apropiau de sfîrșit, a vorbit ucenicilor cît mai clar cu putință despre aceasta. Pînă la acel moment a fost mereu cu ei. El a fost Mîngîietorul, învățătorul și Călăuzitorul. Alături de El, ucenicii au simțit curaj și putere; alături de El li se părea că totul este cu putință, dar acum cînd trebuia să se întoarcă la Tatăl, inima le era cuprinsă de întristare. În aceste condiții Isus a trebuit să le explice ce aveau de făcut după ce El se va fi dus. Acesta a fost momentul cînd le-a vorbit despre Duhul Sfînt ca despre «un alt Mîngîietor», (3) un Mijlocitor, unul care va sta alături de ei, o Persoană ocupînd printre ei același loc pe care-L ocupase Isus în trup (Ioan 14:16). Așa cum El i-a călăuzit în cei trei ani, așa îi va călăuzi Duhul în tot adevărul (Ioan 16:13). El le va descoperi lucrurile viitoare (Ioan 16:13). îi va învăța toate lucrurile (Ioan 14:26). îi va ajuta să se roage (Ioan 14:12; 13:16,23,24). Pe scurt, El va proslăvi pe Fiul, luînd din ceea ce este a lui și descoperindu-le urmașilor Săi (Ioan 16:14,15).

Lumea n-a putut primi acest adevăr, căci nu-L cunoștea pe Isus, dar ucenicii îl cunoșteau, căci a fost cu ei și prin Duhul va rămîne veșnic cu ei (Ioan 14:17). Acest lucru de care vorbea El nu era nici teorie, nici vreun crez și nici vreo soluție provizorie falsă, ci era promisiunea unei compensații reale pentru lipsa pe care o vor simți. «Un alt Mîngîietor», la fel ca Isus îi va face să simtă mereu prezența învățătorului. Într-adevăr privilegiile de care aveau să se bucure ucenicii în această legătură mai adîncă prin Duhul, erau mai mari decît cele pe care le cunoscuseră pe cînd îl însoțeau pe drumurile Galileii. În trup omenesc Isus a fost limitat în spațiu și timp, dar în Duh aceste limite dispăreau. Acum putea fi cu ei permanent, fără să-i lase sau să-i părăsească vreodată (Mat. 28:20; cf. Ioan 14:16). Privind problema din acest unghi, a fost mai bine ca Isus, să se întoarcă după ce Și-a terminat lucrarea la Tatăl și să trimită Binecuvîntatul Mîngîietor care să-I ia locul (Ioan 16:7).

Secretul unei vieți de biruință

Acum e ușor de văzut motivul pentru care Isus a vrut ca ucenicii Săi să aștepte pînă ce această promisiune se va fi împlinit (Luca 24:49; Fapte 1:4,5,8; 2:33). Cum altfel ar fi putut ei împlini misiunea Domnului lor cu bucurie și pace lăuntrică? Ei aveau nevoie de o experiență atît de reală cu Hristos inert* viețile lor să fie umplute de prezența Lui. Lucrarea de evanghelizare trebuia să constituie pentru ei o necesitate arzătoare, care să le purifice dorințele și să le călăuzească gîndirea. În acest sens, numai un botez personal cu Duhul Sfînt era suficient. Munca supraomenească la care erau chemați necesita un ajutor supraomenească - o înzestrare cu o putere de Sus.

Aceasta însemna că ucenicii, prin mărturisirea mîndriei lor și a rivalității lor adînc înrădăcinate și prin totală predare de ei înșiși lui Hristos, trebuia să ajungă prin credință la o nouă și purificatoare experiență de umplere cu Duhul Sfînt(4).

Faptul că acești oameni erau din rîndul celor simpli nu constituia nici o piedică. Aceasta nu face decît să ne amintească de puterea mare a Duhului lui Dumnezeu care-Și realizează scopul prin oameni ce se supun total controlului Său. La urma urmei, puterea e în Duhul lui Hristos. Lucrarea se face datorită a ceea ce este El și nu a ceea ce sîntem noi.

Un adevăr ascuns necredincioșilor

E bine să amintim din nou că numai cei ce L-au urmat pe Isus pretutindeni pînă la capăt au ajuns să cunoască gloria acestei experiențe. Cei ce L-au urmat numai de la distanță — ca de pildă, mulțimea, precum și cei ce-au refuzat cu încăpățînire să umble în lumina Cuvîntului, cum au făcut Fariseii, — n-au auzit de lucrarea binecuvîntată a Mîngîietorului. Așa cum am amintit mai sus, Isus nu voia să-Si arunce mîrgăritarele celor ce nu le doreau. (5)

Aceasta a fost o caracteristică a învățăturii Sale de-a lungul întregii Lui vieți. Isus a păstrat intenționat cele mai adînci adevăruri pentru ucenicii aleși de El, puțini la număr și în special pentru cei doisprezece (Luca 10:22; Mat. 11:27; cf. 16:17). într-adevăr, ochii și urechile lor erau binecuvîntate. Mulți profeți și împărați au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeau ei și nu le-au văzut și să audă lucrurile pe care le auzeau ei și

nu le-au auzit (Mat. 13:16,17; Luca 10:23,24; cf. Mat. 13:10,11; Marcu 4:10,11; Luca 8:9-10). O astfel de tactică poate că ni se pare ciudată, pînă ajungem să înțelegem că Isus în mod intenționat Și-a investit în acești oameni tot ce avea, pregătindu-i temeinic pentru lucrarea pe care o aveau de făcut.

Principiul aplicat astăzi

Întreaga problemă se învîrte în jurul Persoanei învățătorului, în esență, metoda Lui a fost viața Lui. Și așa trebuie să fie și la ucenicii Lui. Dacă vrem să-I înfăptuim lucrarea, și să-I punem în practică învățăturile, atunci trebuie să avem în noi viața Lui, prin Duhul Sfînt. Fără acest lucru, orice propovăduire va fi lipsită de viață și de semnificație, căci oamenii sînt atrași la Tatăl numai pe măsură ce Duhul Lui Hristos îl proslăvește pe Fiul în noi.

Desigur că nu putem dărui cuiva ceva ce noi înșine nu avem. Însuși faptul că sîntem în stare să dăruim altora viața noastră în Hristos este dovada că posedăm o asemenea viață. Dar nici nu putem reține pentru noi ceea ce avem prin Duhul lui Hristos, fără să nu pierdem, căci Duhul lui Dumnezeu cere mereu insistent ca Isus să fie făcut cunoscut, în aceasta constă marele paradox al vieții: trebuie să murim pentru noi înșine pentru a trăi în Hristos și renunțînd la noi înșine, trebuie să ne dăruim în slujire și devotare Domnului nostru. Aceasta a fost metoda de evanghelizare a lui Isus, văzută la început doar de ucenicii Săi, dar prin ei, ea urma să devină puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea lumii.

Dar nu ne putem opri aici. Este de asemenea necesar ca alții să vadă în noi o demonstrație clară a modului de a trăi viața Lui. Astfel, trebuie să înțelegem un alt aspect evident al strategiei lui Isus cu ucenicii Lui.

NOTE SUBSOL

(1) Timpurile diferite folosite pentru verbul «a sfinți» scot în evidență o deosebire importantă între caracterul sfințirii lui Isus și cea a ucenicilor. Cînd se referă la sfințirea lui Hristos, verbul se află la indicativ prezent și sugerează o continuitate: «Eu continuu să Mă sfințesc.» Cînd se referă la ucenici se găsește la participiul trecut pasiv, formînd împreună cu verbul «a fi» o construcție perifrastică ce sugerează la ucenici o lipsă angajare. O interpretare mai liberă dată acestui pasaj în Ioan 17:19 ar suna în felul următor: «De dragul lor, Eu îmi reînnoiesc mereu, clipă de clipă, angajamentul față de munca de evanghelizare și sînt hotărît să fac orice sacrificiu necesar pentru a înfăptui acest scop al lui Dumnezeu în viața Mea. Și întrucît știu că nimic altceva nu va fi îndeajuns pentru ca această lucrare să fie continuată în viitor, vă cer și vouă să

faceți același lucru. V-am ales ca să-Mi faceți lucrarea, dar înainte de a simți mila pe care o am față de această lume pierdută, va trebui să vă devotați trup și suflet pentru planul lui Dumnezeu de a propovădui Evanghelia în toată lumea și să vă țineți acest angajament zi de zi, toată viața». Credem că un asemenea devotament ar contribui mai mult decât orice altceva la lucrarea de evanghelizare a lumii. Este nevoie să se pună mai mult accent pe viața de sfințire.

(2) Acest verset din Ioan 14:12 conține un fapt uluitor, căci ne face să înțelegem că ceea ce ucenicii aveau de îndeplinit după înălțarea lui Isus nu erau numai lucrările Lui, ci lucrări și mai mari. Pasajul le arată că ucenicii prin puterea Duhului Sfânt, trebuia să facă tot ce făcuse Domnul lor, ba încă lucrări și mai mari. Isus n-a precizat care anume erau aceste lucrări, dar așa cum reiese din Faptele Apostolilor ucenicii trebuie să le facă în cadrul lucrării de evanghelizare. În această privință, ucenicii au avut mai multe rezultate decât avusese Hristos. Într-o singură zi, în ziua Cinczecimii, s-au adăugat Bisericii mai mulți oameni decât în toți cei trei ani ai misiunii lui Isus.

(3) În limba greacă cuvântul «un alt» are o semnificație aparte: este folosit nu pentru compararea a două obiecte diferite în calitate, ci în compararea a două lucruri ce au aceeași calitate esențială, dar diferă în ceea ce privește persoana. Valoarea acestui cuvânt constă în faptul că identifică calitatea Duhului cu cea a Fiului întrupat; astfel că Duhul, deși diferit ca Persoană, este exact ca Isus în ceea ce privește poziția Sa față de ucenici.

(4) Această promisiune a fost împlinită în ziua Cinczecimii (Fapte 2:4) dar aceasta n-a fost singura dată. În repetate rânduri, Luca ne amintește că umplerea cu Duhul Sfânt făcea parte din experiența Bisericii (Fapte 4:8,31; 6:3,5; 7:55; 9:17; 11:24; 13:9,52). Din acest lucru reiese că umplerea cu Duhul Sfânt era o normă a experienței creștine, deși nu toți credincioșii o experimentau. De aceea Pavel a fost nevoit să-i îndemne pe Efeseni să fie »plini de Duh» (Efeseni 5:18).

(5) Un exemplu bun în această privință îl constituie predica de pe Munte (Mat. 5:3 - 7:27; Luca 6:20-49). Această predică n-a fost adresată mulțimii, deși a fost auzită de ea înfîmplător (Mat. 7:28,29), ci celor câțiva ucenici care puteau s-o aprecieze. «Cînd a văzut Isus noroadale, S-a suit pe munte, și după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El, apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel» (Mat. 5:1,2; Luca 6:17-20). Poate că cea mai izbitoare ilustrare a felului în care Isus își ținea ascunsă învățătura față de cei ce n-o doreau o constituie felul în care-și tănuia misiunea mesianică. Deși ucenicilor le-a dezvăluit de la început că El era Mesia (Ioan 4:25,26,42) și le-a îngăduit să afirme acest lucru (Ioan 1:41,45,49), totuși, nu se află nici o mărturie scrisă că ar fi spus mai marilor religiei iudaice din Ierusalim că El este Mesia. A recunoscut acest fapt numai la judecată și, mai precis, numai după ce Marele Preot L-a întrebat direct acest lucru (Marcu 14:61,62; Mat. 26:63,64).

„ V-am dat o pildă¹¹ Ioan 13:15

5 DEMONSTRAREA

El le-a arătat'cum să trăiască

Isus a avut grijă ca ucenicii să învețe modul Lui de a trăi cu Dumnezeu și cu oamenii. El a știut că nu e suficient să stabilească o părtășie spirituală cu oamenii. Ucenicii Lui trebuiau să învețe cum se menține o asemenea experiență și cum poate fi împărtășită cu alții pentru ca ea să fie perpetuată în evanghelizare. Desigur, viața precede acțiunea, dar dintr-un punct de vedere absolut practic, noi trăim prin acțiunile noastre. Ca să crești, trebuie să respiri, să mănânci, să te miști sau să muncești. Dacă aceste funcții ale corpului ar fi neglijate, viața ar înceta să mai existe. Iată de ce efortul lui Isus de a transmite ucenicilor Săi secretele influenței Sale spirituale trebuie considerate ca o acțiune deliberată a strategiei Lui totale.

O viață de rugăciune

Să luăm, de exemplu, viața Lui de rugăciune. Desigur că nu întîmplător lăsa Isus ca ucenicii să-L audă conversînd cu Tatăl. (1) Astfel au putut să vadă puterea pe care rugăciunea o dădea vieții Lui. Deși nu-i prea înțelegeau tîlcul, totuși și-au dat seama că aceasta făcea parte din secretul vieții Lui. Să observăm că Isus n-a căutat să-i învețe această lecție cu forța, ci mai degrabă văzînd viața Lui de rugăciune, ucenicii au devenit atît de însetați încît au cerut să-i învețe și pe ei să se roage.

Folosindu-se de acest prilej, Isus le-a dat o lecție pe care inimile lor erau pregătite să o primească. Le-a explicat cîteva dintre principiile cele mai de bază ale rugăciunii și apoi, înainte de a termina, a ilustrat ceea ce a vrut să spună printr-o rugăciune model (Luca 11:1-11; Mat. 6:9-13). Poate unii vor crede că această idee de a le da o rugăciune gata făcută ar însemna subaprecierea capacității ucenicilor, dar Isus nu a tratat cu ușurință o chestiune atît de importantă. Deseori astfel de metode simple se dovedesc a fi necesare în inițierea cuiva în rugăciune.

Dar pe orice cale, Isus era hotărît să-i învețe temeinic această lecție. De atunci încolo le-a vorbit ucenicilor mereu despre importanța vieții de rugăciune, arătînd din ce în ce mai pe larg semnificația și aplicațiile ei,

pe măsură ce puteau înțelege mai mult adevărurile duhovnicești. Aceasta era o parte integrantă a instruirii lor pe care și ei la rîndul lor aveau s-o transmită altora. Un lucru este sigur: dacă ucenicii n-ar fi sesizat semnificația rugăciunii și dacă n-ar fi învățat felul în care s-o practice, nu s-ar fi ales mare lucru de viața lor.

Folosirea Scripturilor

Un alt aspect al vieții lui Isus, viu ilustrat în fața ucenicilor a fost folosirea Sfințelor Scripturi și accentul care se punea pe ele. (2) Aceasta se vedea atît în menținerea propriei Lui vieți de părăsire cît și în cîștigarea altora la mîntuire. Se străduia deseori să-i facă pe ucenici să înțeleagă semnificata vreunui pasaj din Biblie, iar în discuțiile cu ei, nu înceta să folosească Scripturile. În cele patru Evanghelii există în total vreo șaiszeci și șase de referiri la Vechiul Testament, în conversația cu ucenicii, nemaivorbind de cele peste nouăzeci de referiri la Vechiul Testament în conversația cu alți oameni. (3)

Toate acestea au arătat ucenicilor cum trebuia să cunoască și să folosească Scriptura în propria lor viață. Isus a folosit cuvintele Bibliei în atîtea rînduri cînd îi îndemna sau îi povățuia încît nu se putea ca ucenicii să nu fi prins cel puțin cîteva din regulile de bază ale interpretării și aplicării Scripturilor. Ba mai mult, faptul că Isus putea să reproducă cu ușurință pasaje întregi din Vechiul Testament i-a făcut pe ucenici să înțeleagă nevoia învățării pe de rost a Scripturilor, dînd astfel autoritate spuselor lor.

Totul arată suficient de clar că între Vechiul Testament și învățătura lui Isus nu era nici o contradicție, ele mai degrabă completîndu-se reciproc. Învățătura lui Hristos trebuia să fie prețuită de ucenici. Astfel Scripturile unite cu învățătura Lui devenea pentru ei temelia credinței lor. Isus le-a mai făcut de cunoscut că dacă voiau să rămînă în El, prin Duhul, trebuia să rămînă în Cuvîntul Său (Ioan 15:7).

Importanța cîștigării sufletelor

Pe calea aceasta a exemplului personal, fiecare aspect al disciplinei de viață a lui Isus a fost transmis ucenicilor Săi. (4) Dar ceea ce constituie cel mai important aspect, în vederea scopului ultim al lucrării Sale, este

faptul că i-a învățat tot timpul cum să câștige suflete. Practic, tot ce spunea sau făcea avea o legătură cu munca lor de evanghelizare, fie că le explica vreun adevăr duhovnicesc, fie că le arăta cum să procedeze cu oamenii. El îi învăța pe ucenici, profitând de situațiile din jurul Său și astfel învățătura Lui devenea deosebit de practică. De fapt, în cea mai mare parte ucenicii îi absorbeau învățătura fără să-și dea seama că sînt supuși unui proces de instruire în vederea câștigării oamenilor pentru Dumnezeu.

Metodă de predare naturală

Isus era un învățător atît de desăvîrșit încît metoda folosită nu umbrea conținutul lecției. Atenția ucenicilor era atrasă de adevărul însuși și nu de felul prezentării lui. Metoda Lui în această privință era menită să ascundă faptul că ar fi avut vreo metodă. El însuși era metoda.

Acest lucru e greu de imaginat azi, cînd avem la dispoziție tot felul de tehnici profesionale și inovații ingenioase. La unele lecții s-ar părea că nu ne-am putea descurca fără vreun manual ilustrat sau fără o schemă colorată. Totuși, oricît ar părea de ciudat, ucenicii n-au avut niciodată la dispoziție nici unul din aceste lucruri, considerate astăzi atît de necesare.

Tot ce aveau pentru a-și însuși cunoștințele era un învățător care practica cu ei lucrurile pentru care-i rînduise. Evanghelizarea era trăită în fața lor în duh și adevăr. Privindu-L, ucenicii au ajuns să-i cunoască semnificația. Isus i-a învățat să recunoască nevoile specifice tuturor straturilor sociale și cele mai potrivite metode de a se apropia de oameni.

Ucenicii au văzut cum atrăgea oamenii la El, cum le câștiga încrederea și le inspira credință, cum le deschidea calea spre mîntuire și-i chema să ia o hotărîre. În tot felul de situații și cu tot felul de oameni, — bogați sau săraci, sănătoși sau bolnavi, prieteni sau dușmani — ucenicii L-au privit pe învățătorul Cîștigător de suflete la lucru. Metoda Lui nu era schițată pe tabla vreunei clase plicticoase sau în vreun manual pentru autodidacți, ci era atît de reală și de practică încît învățarea se făcea pe nesimțite.

Permanența cursurilor în Școala Lui Isus

Acest fapt era adevărat atât în felul de a se ocupa cu mulțimea, cât și în felul de a se apropia de un singur om. Ucenicii erau mereu de față ca să-I observe Cuvîntul și fapta. Dacă ceva nu era clar, tot ce aveau de făcut era să-L întrebe pe învățătorul. De exemplu, după ce a spus pilda cu semănătorul unei mari mulțimi de oameni (Marcu 4: 1; cf. Mat. 13:1-9; Luca 8:4-8), ucenicii «L-au întrebat ce înțeles are pilda aceasta» (Luca 8:9, cf. Marcu 4:10; Matei 13:10). Atunci Isus a început să le explice în detaliu semnificația analogiilor folosite. De fapt, judecînd după textul scris în Biblie, Isus a folosit de trei ori mai mult timp pentru a le explica această pildă ucenicilor decît I-a trebuit pentru a o spune norodului (Mat. 13:10-23; Marcu 4:10-25; Luca 8:9-18).

(5) în cazul în care ucenicii șovăiau să-și mărturisească nedumerirea, Isus însuși lua inițiativa de a clarifica ceea ce nu înțelegeau. Un exemplu tipic în acest sens îl constituie întîmplarea cu *tînărul bogat. După ce Isus i-a vorbit categoric el a plecat trist, deoarece își iubea mai mult bogățiile decît împărăția lui Dumnezeu. Isus S-a întors spre ucenici și le-a zis: «Greu va intra un bogat în împărăția Cerurilor» (Mat. 19:23; cf. Marcu 10:23; Luca 18:24). «Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui» (Marcu 10:24).

Această întîmplare a fost folosită ca punct de plecare pentru o discuție mai amplă. Isus le-a explicat ucenicilor motivul pentru care S-a apropiat de acel tînăr bun și moral. Pe de altă parte, s-a folosit de acest prilej pentru a aplica principiul mai sus arătat la viața lor (Marcu 10:24-31; Mat. 19:24 - 20:16; Luca 18:25-30).

Examinarea principiului

Metoda exemplului personal folosită de Isus a fost mai mult decît o predică continuă; ea a fost o lecție ilustrată practic. Iată secretul influenței Lui în a-i învăța pe alții. El n-a cerut nimănui să facă sau să fie ceva, fără ca însăși viața Lui să fi fost în prealabil un exemplu în acest sens, dovedind astfel că lucrul cerut este realizabil. Și aceasta a putut-o face deoarece era mereu cu ucenicii Săi. Cursurile Sale de formare nu erau niciodată suspendate. Tot ce făcea sau spunea constituia o lecție reală de viață și din moment ce ucenicii erau de față pentru a o remarca, înseamnă că își asimilau învățătura în mod practic.

Cum altfel I-ar fi putut învăța Calea? Este foarte bine să explicăm oamenilor ce au de făcut, dar este infinit mai bine să le arătăm cum să facă lucrul respectiv. Oamenii caută exemplul, nu explicațiile.

Principiul aplicat astăzi

Pe scurt, aceia dintre noi care vor să formeze oameni, trebuie să fie un exemplu pentru a fi urmați, așa cum și noi îl urmăm pe Hristos (ICor. 11:1), căci noi sîntem pilda (Filip. 3:17; ITes. 2:7,8; IITim. 1:13). Ei vor face tot ce aud și văd la noi (Filip. 4:9). Cu timpul, este posibil ca cei ce sînt mereu cu noi să preia felul nostru de viață.

Suntem datori să ne însușim acest adevăr. Nu ne este permis să ne eschivăm sau să evadăm din fața răspunderii pe care o avem de a arăta Calea celor pe care-i învățăm. În acest proces de formare învățăcelul trebuie să vadă în viața liderului său trăirea practică a realităților spirituale adînci, în viața de fiecare zi. Aceasta este metoda învățătorului și nimic altceva nu va fi îndeajuns să-i pregătim pe alții în vederea lucrării Sale.

Totuși, cunoștințele în ele însele nu sînt suficiente. Vine și timpul punerii lor în practică. Nesocotind acțiunea, ar însemna să anulăm tot ceea ce a fost dobîndit prin învățătură, într-adevăr cunoștințele neaplicate în viață pot deveni o piedică pentru înțelegerea adevărilor care ar urma să fie însușite. Nimeni n-a înțeles mai bine acest lucru decît învățătorul. El Și-a instruit oamenii pentru o lucrare, iar cînd aceștia au ajuns să cunoască destule pentru a putea începe, Isus i-a pus la lucru. Aplicarea acestui principiu este atît de importantă încît trebuie considerată ca fiind o altă treaptă a strategiei Sale de mîntuire a lumii, prin oameni formați din punct de vedere spiritual.

(1) În Evanghelie se fac mai mult de douăzeci de referiri la viața de rugăciune a lui Isus. Dar o menționare specială a acestui fapt se face cînd e vorba de anumite evenimente hotărîtoare din viața Sa: botezul (Luca 3:21); alegerea celor doisprezece apostoli (Luca 6:12); pe Muntele Schimbării la față (Luca 9:29); Cina cea de Taină (Mat. 26:27); Ghetsimani (Luca 22:39-46); și pe cruce (Luca 23:46). Menționări se mai fac și în legătură cu impresionantele rugăciuni ale Sale legate de lucrarea ucenicilor: cînd le mărturisește că El este Mesia (Luca 9:18); cînd le ascultă relatările cu privire la ceea ce au înfăptuit în munca de evanghelizare (Luca 10:21,22); cînd îi învață să se roage (Luca 11:1); cînd se roagă în Ghetsimani, înainte de răstignire (Ioan 17:6-19); grija față de Petru (Luca 22:32); în casa celor doi ucenici în Emaus, după înviere (Luca 24:30) și multe altele.

(2) Nu era nimic confuz în mintea Sa în ceea ce privește Scripturile. Știa că sînt demne de crezare, căci erau inspirate de Duhul Sfînt (Marcu 12:36; Mat. 2:43). Pentru El Sfînta Scriptură era Cuvîntul lui Dumnezeu (Ioan 10:35; Marcu 7:13; Mat. 15:6; cf. Luca 18:12). Într-adevăr, Ele constituiau într-un sens unic propriul Său Cuvînt pe care-l interpreta și-l adîncea (Mat. 5:21,22,27,28), așa cum a spus: «Ele mărturisesc despre Mine» (Ioan 5:39; cf. Mat. 5:17,18). Isus Și-a dat bine seama că viața Sa nu era decît împlinirea celor scrise în Scriptură și deseori a atras atenția ucenicilor asupra acestui fapt (Mat. 5:18; 8:17; 13:24; 26:54,56; Marcu 14:49; Luca 4:21; 21:22; Ioan 13:18; 15:25; 17:12). E și firesc faptul că Isus S-a folosit de Scripturi, căci aceasta îi hrăneau sufletul (Mat. 4:4) și-L întăreau în fața ispitei (Mat. 4:4,7,10; 12:3; Luca 4:4,8,12). Dar mai presus de toate, Scriptura a fost cartea de care S-a folosit pentru a-i învăța pe oameni adevărul (Luca 4:17-21; 24:27,32,44,45).

(3) Acestea sînt frînturi din spusele Sale în care se referă la Vechiul Testament, fie citind vreun verset, fie făcînd aluzie la vreun eveniment, fie folosind un limbaj asemănător cu cel al Scripturilor ebraice. În cele patru Evanghelii se găsesc în total 160 de referiri la Biblia din timpul Său. Două treimi din cărțile Vechiul Testament sînt incluse în aceste referiri. De aici putem trage concluzia că învățătura lui Hristos era îmbibată în întregime cu învățăturile patriarhilor, împăraților și profeților din vechime. Felul Său de a gîndi era așezat pe temelia Sfîntelor Scripturi inspirate prin Duhul Sfînt.

(4) Nu ne putem permite o tratare completă a tuturor practicilor folosite de Isus. Felul în care Și-a învățat ucenicii să se roage și să folosească Scripturile este pomenit doar ca exemplu prin care ne dăm seama de grija pe care o avea să-i pregătească în vederea lucrării pe care aveau s-o facă. Referindu-ne însă la rînduielile pe care le practica, trebuie să ne gîndim la felul în care se închina, la atitudinea Lui față de ritualurile și legile societății, la atitudinea față de responsabilitățile civile și sociale etc. Dar important este că prin toate aceste lucruri Isus Și-a învățat ucenicii să ducă o viață de biruință și de mărturie, în mijlocul unei lumi păgîne.

(5) Alte exemple care confirmă acest lucru îl constituie pilda cu neghina (Mat. 23:36); dojenirea Fariseilor pentru faptul că prin datinile lor încalcă porunca lui Dumnezeu (Mat. 15:15); lecția cu privire la bogatul cel nechibzuit (Luca 12:22); pilda cu Lazăr și omul bogat (Luca 17:1); cuvintele pe care le adresează Fariseilor cu privire la venirea împărăției (Luca 17:22) și problema divorțului (Marcu 10:10; Mat. 19:7).

„Vă voi face pescari de oameni”¹¹ Matei 14:19

6 TRIMITEREA

Le-a încredințat o lucrare

Isus îi învăța mereu pe ucenici pregătindu-i pentru vremea când urmau să-I preia lucrarea și să plece în lume, propovăduind Evanghelia mîntuitoare. Acest plan le era clarificat progresiv.

Răbdarea cu care Isus le-a făcut de cunoscut acest lucru arată considerația pe care o avea El față de capacitatea lor de a înțelege. Nu le-a cerut niciodată să treacă la acțiune înainte de vreme. Când Și-a chemat ucenicii ca să-L urmeze, nu le-a pomenit nimic despre menirea lor de a merge și de a propovădui lumii, deși acesta îi era planul de la bun început. Ceea ce a făcut a fost ca mai întîi să-i conducă spre o experiență vitală cu Dumnezeu și să le arate cum lucra El. Numai după aceea le-a spus că și ei aveau de îndeplinit aceeași lucrare.

Pe de altă parte, Isus nu i-a împiedicat pe ucenici să-și mărturisească credința în mod spontan, și era chiar bucuros văzîndu-i că vor să arate și altora ceea ce au găsit. Astfel Andrei l-a chemat pe Petru, Filip pe Natanael, iar Matei și-a invitat prietenii la o masă în casa lui și Isus s-a arătat bucuros de aceste noi cunoștințe. Este bine să remarcăm faptul că uneori Isus a cerut în mod expres celor vindecați să meargă și să spună și altora. Totuși în nici unul din aceste momente timpurii nu este vorba de o poruncă clară de trimitere pentru a propovădui împărăția lui Dumnezeu.

El și-a folosit ucenicii și pentru a-L ajuta practic în desfășurarea lucrării: ei duceau bagajele, procurau hrana, se interesau de locul de poposire pentru grup. Le-a mai îngăduit să boteze pe cei ce s-au întors auzindu-I mesajul (Ioan 4:2). (1) Dar este surprinzător că în afară de cele arătate mai sus ucenicii n-au mai făcut altceva decît să-L asculte și să-L observe pe Isus lucrînd timp de un an și mai bine. Așa reiese din Evangheliile. Imaginea pe care o aveau în permanență în fața ochilor era Isus în acțiune. Apoi cînd i-a chemat din nou pe cei patru pescari, le-a amintit că urmîndu-L va trebui să fie pescari de oameni (Marcu 1:17; Mat. 4:19; Luca 5:10). Dar după cum se pare ei n-au făcut nimic deosebit în acest sens. Ba chiar și după ce au fost împuterniciți pentru lucrare, cîteva luni mai tîrziu (Marcu 3:14-19; Luca 6:13-16), tot nu

găsim scris că ar fi făcut vreo lucrare de evanghelizare singuri. Acest lucru poate că ar trebui să ne facă să fim mai plini de răbdare cu noii convertiți care vin pe urmele noastre.

Prima misiune de evanghelizare a celor doisprezece

Dar când Și-a început cea de-a treia călătorie prin Galileea (Marcu 6:6; Mat. 9:35), Isus Și-a dat seama că a sosit timpul ca ucenicii Săi să participe la lucrare într-un mod direct, căci au văzut destule pentru a putea începe. Acum era nevoie să pună în practică tot ce L-au văzut făcând pe învățătorul. De aceea Isus «a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită» (Marcu 6:7; cf. Mat. 10:5; Luca 9:1,2). Așa cum un vultur își învață puii să zboare, împingându-i afară din cuib, tot așa Isus Și-a trimis și El ucenicii în lume, ca să-și încerce propriile aripi.

Instrucțiuni concentrate

Înainte de a-i lăsa să plece, Isus le-a dat doar câteva indicații esențiale asupra misiunii lor. Spusele Lui cu această ocazie sînt foarte importante pentru studiul nostru deoarece în ele Isus rezumă și formulează explicit ceea ce îi învățase implicit tot timpul.

Mai întîi le-a amintit din nou scopul pe care-l avea cu viețile lor: trebuia să meargă și «să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi» (Luca 9:1,2; cf. Mat. 10:1; Marcu 6:7). Această însărcinare nu cuprindea nimic nou, ci avea drept scop să clarifice mai mult ce anume aveau de făcut. Totuși noile instrucțiuni au accentuat mai mult urgența însărcinării lor prin cuvintele: «împărăția Cerurilor este aproape» (Mat. 10:7). De asemenea, se precizează mai exact domeniile asupra cărora au primit autoritate: li se spune nu numai să vindece, ci și să curețe leproșii, să scoată dracii și să-i invieze pe cei morți (Mat. 10:8).

Isus le-a mai spus la cine să meargă mai întîi: «Să nu mergeți pe calea paginilor și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor, ci să mergeți pe calea paginilor și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel» (Mat. 10:5,6). Era ca și cum Isus le-ar fi spus să meargă acolo unde ar putea găsi

auditoriul cel mai interesat pentru mesajul lor. Era firesc să înceapă lucrarea cu neamul lor, din moment ce proveneau din același mediu cultural și religios. Este destul de interesant că după câteva luni, când îi trimite pe cei șaptezeci, acestora nu le mai repetă această poruncă de a face distincție între păgîni și Iudei, căci sosise vremea să se treacă peste aceste limite de naționalitate.

Cît privește suportul material, trebuia să se încreadă în Dumnezeu care le va da cele necesare. Li s-a spus să slujească fără plată, amintindu-și că și ei au primit fără plată din partea Domnului lor (Mat. 10:8). Isus i-a sfătuit să nu se încarce inutil cu prea multe bagaje și provizii (Matei 10:9,10; Marcu 6:8,9; Luca 9:3), căci dacă vor fi credincioși față de Dumnezeu, El va avea grijă să nu ducă lipsă de nimic. «Vrednic este lucrătorul de hrana lui» (Mat. 10:10).

Să ne însușim metoda Lui

Planul lui Isus pentru misiunea ucenicilor Săi devine parcă mai concret atunci cînd le spune să găsească în fiecare oraș prin care vor trece o persoană primitoare la care să locuiască atîta timp cît va dura lucrarea lor de evanghelizare prin acele locuri: «în orice cetate sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic și să rămîneți la el pînă veți pleca» (Mat. 10:11; cf. Marcu 6:10; Luca 9:4).

Deci ucenicilor li s-a spus să sacrifice mai mult timp cu oamenii cei mai promițători din fiecare cetate care în felul acesta vor putea să continue lucrarea de formare a celor întorși, după ce ucenicii vor fi plecat.

Acestui lucru trebuie să i se dea importanță mai presus de orice altceva. în cazul în care n-ar fi găsit pe nimeni care să-i găzduiască, au primit porunca să-și scuture praful de pe picioare ca mărturie împotriva lor. «în ziua judecării va fi mai ușor pentru țînutul Sodomei și Gomorei decît pentru cetatea aceea» (Mat. 10:14,15; cf. Luca 9:5; Marcu 6:11).

Acest principiu de a stabili un lider-cheie într-un teren nou al lucrării, pentru munca de creștere supravegheată a sufletelor de curînd întoarse, nu trebuie subapreciat. Isus a procedat așa cu ucenicii Săi și aștepta de la ei să facă la fel.

Întregul Său plan de evanghelizare depindea de acest lucru, iar acele locuri în care nu li se deschidea nici o portiță ca să-și poată duce la capăt lucrarea atrăgeau asupra lor judecata întunericului veșnic.

Acceptarea greutăților

Faptul că unii oameni vor refuza mesajul nu face decît să ne amintească spusele lui Isus în legătură cu felul în care vor fi tratați: «Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în Sinagogile lor; din pricina Mea veți fi duși în fața dregătorilor și a împăraților, ca să slujiți drept mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor» (Mat. 10:17,18). Acest lucru era firesc, din moment ce «ucenicul nu este mai presus decît învățătorul său și nici robul mai presus decît domnul său» (Mat. 10:24). Dacă cei din fruntea norodului îl numiseră pe Isus Belzebul, la ce s-ar fi putut aștepta cei din casa Lui? (Mat. 10:25)

Calea Lui era opusă tiparelor recunoscute ale înțelepciunii lumești. De aceea, ei vor fi urîți de toți (Mat. 10:22,23). Cu toate acestea Isus le-a spus să nu se teamă, căci Dumnezeu nu-i va părăsi niciodată. Cu toate că mărturia lor va fi însoțită de mari primejdii, Duhul Sfînt îi va ajuta să înfrunte pericolele neprevăzute (Mat. 10:20,21). Indiferent ce li s-ar fi întîmplat, Isus i-a asigurat că oricine îl va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și El înaintea Tatălui Său care este în Ceruri (Mat. 10:32).

Nu poți să nu fii impresionat de felul realist în care Isus le-a spus ucenicilor Săi să nu subaprecieze puterea dușmanului, nici împotrivirea naturală a oamenilor față de Evanghelia Lui mîntuitoare. Aceasta nu însemna să caute înadins necazul, din contră Isus i-a sfătuit să fie «înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii» (Mat. 10:16). Astfel Isus a subliniat nevoia de a fi corecți și plini de tact. Dar adevărul este că în ciuda tuturor măsurilor de precauție pe care le-ar fi luat, lumea nu va fi dispusă să-i primească cu bunăvoință atunci cînd vor predica întregul adevăr al Evangheliei. Ei erau trimiși «ca niște oi în mijlocul lupilor» (Mat. 10:16).

O Evanghelie cu două tăişuri

Este semnificativ de asemenea că Isus le-a amintit ucenicilor de caracterul categoric al chemării Evangheliei. Nu putea exista vreun compromis cu păcatul și de aceea, oricine se împotriva lui Dumnezeu nu se putea să nu fi fost tulburat de propovăduirea lor. Ucenicii nu erau doar niște trimiși care să mulțumească pe toată lumea și să păstreze lucrurile așa cum erau.

Din contră Isus a spus: «Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia; căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, și pe noră de soacra sa; și omul va avea vrăjmași chiar pe cei din casa lui; cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine; cine iubește pe fiu și pe fiică mai mult decît pe Mine nu este vrednic de Mine; cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine» (Mat. 10:34-38).

Dacă pînă acum ucenicii au avut cumva impresia că munca ce-i aștepta era ușoară, atunci cu siguranță, auzind aceste cuvinte ale Mîntuitorului, și-au schimbat total părerea, căcf urmau să propovăduiască o Evanghelie revoluționară, care atunci cînd i se va da ascultare, va produce o schimbare radicală în oameni și în societatea lor.

Una cu Hristos

În toate aceste instrucțiuni, Isus a subliniat faptul că misiunea ucenicilor Lui era identică ca principiu și ca metodă cu misiunea Sa. A început prin a le da însăși autoritatea și puterea Sa pentru a-I înfăptui lucrarea (Marcu 6:7; Mat. 10:1; Luca 9:1) și a încheat prin a-i asigura că lucrînd în acest fel, era ca și cum El însuși ar fi la lucru: «Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis» (Mat. 10:40; cf. Ioan 13:20).

Gîndiți-vă la această identitate! Ucenicii trimiși în lume trebuia să fie adevărații reprezentanți ai lui Hristos. Această asemănare dintre Hristos și ucenici era atît de vădită încît dacă cineva ar fi dat chiar și un pahar de apă rece unui copil, în numele vreunui ucenic, fapta aceea de dărnicie n-ar fi rămas nerăsplătită (Mat. 10:42).

Doi câte doi

Isus i-a trimis doi câte doi (Marcu 6:7). (2) Fără îndoială că rostul acestui plan era ca să le asigure tovarășia de care aveau nevoie de-a lungul călătoriei. Fiind împreună, se puteau ajuta unul pe altul, iar dacă s-ar fi ivit împrejurări potrivnice -ceea ce sigur avea să vină adesea - să se poată îmbărbăta unul pe altul. Acest fapt arată din nou atenția deosebită pe care o acorda Isus părtășiei.

Ei au plecat și au mers din sat în sat, propovăduind Evanghelia și săvârșind pretutindeni tămăduiri (Luca 9:6; cf. Marcu 6:12). Și iată, în sfârșit, micul grup de ucenici plecând singur în lucrarea lui Hristos. Desigur aceasta n-a fost o ocazie ca Isus să-Și neglijeze propria-I lucrare.

El n-a cerut vreodată cuiva să facă ceea ce El n-ar fi vrut să facă, ci după cum ucenicii au pornit în misiune, tot așa și Isus «a plecat de acolo să învețe pe oameni și să propovăduiască în cetățile lor» (Mat. 11:1).

Trimiterea celor șaptezeci

Peste câteva luni, «alți șaptezeci» au fost trimiși, tot doi câte doi, ca să-L mărturisească pe Domnul lor (Luca 10:1). Nu se știe sigur cine erau acești ucenici, dar după cum reiese din Scripturi în numărul lor se includeau și cei doisprezece. Numărul mare al grupului ne arată că lucrarea de mărturisire a celor doisprezece se extinsese mult.

Poruncile date acestui grup de șaptezeci au fost în esență aceleași, ca cele date anterior celor doisprezece (Luca 10:2-16). Isus a mai adăugat însă că ei urmau să meargă «în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El» (Luca 10:1). Aceasta însemna că ucenicii erau înainte-mergătorii Domnului lor, pregătindu-I terenul pentru lucrare.

Cu câteva săptămîni mai înainte Isus făcuse același lucru, în timpul unei călătorii în Samaria (Luca 9:52). Astfel că acest fapt nu era ceva nou. Ucenicii nu făceau decît să pună în practică strategia de evanghelizare a învățătorului, așa cum au învățat.

Porunci date după înviere

Principiul de a da ucenicilor însărcinări în munca de evanghelizare a fost concludent subliniat chiar înainte de a se fi înălțat la Cer, după răstignirea și învierea Sa. în cel puțin patru ocazii când S-a întâlnit cu ucenicii, Isus i-a trimis ca să-I înfăptuiască lucrarea. Prima dată a menționat acest fapt în acea seară de Paști, în odaia de sus, când Toma nu era de față. După ce le-a arătat ucenicilor speriați mâinile și picioarele cu urmele cuielor (Luca 24:38-40) și după ce a mâncat cu ei (Luca 24:41-43), Isus le-a zis: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi» (Ioan 20:21). Isus i-a asigurat din nou de promisiunea și autoritatea Duhului Sfânt care-i va ajuta în lucrare.

Puțin mai târziu, în timp ce [sus mânca cu ucenicii pe malul Mării Tiberiadei, i-a spus lui Petru de trei ori să-I pască oile (Ioan 21:15,16,17). Tălmăcit, acest lucru însemna că pașterea oilor va fi dovada dragostei marelui pescar față de învățătorul Său.

Pe un munte din Galileea, El Și-a încredințat lucrarea nu numai celor unsprezece ucenici (Mat. 28:16), ci întregii Biserici care număra atunci vreo cinci sute de frați (I Cor. 15:6). Aceasta constituie o proclamație publică a strategiei Sale de câștigare a lumii pentru Dumnezeu: «Toată puterea Mi s-a dat în cer și pe pământ; duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului. Amin» (Mat. 28:18-20; cf. Marcu 16:15-18).

În cele din urmă, chiar înainte de a se înălța la Tatăl, Isus a făcut o trecere în revistă finală a întregii lucrări cu ucenicii Săi, arătându-le cum au trebuit să se împlinescă toate în timpul cît a fost cu ei (Luca 24:44,45). Suferințele și moartea Lui, ca și învierea Lui din morți în cea de-a treia zi, se împliniseră potrivit unui plan de dinainte stabilit (Luca 24:46). Apoi Isus le-a cerut ucenicilor să propovăduiască tuturor neamurilor în Numele Lui «pocăința și iertarea păcatelor, începînd din Ierusalim» (Luca 24:47). în îndeplinirea acestui scop divin, ucenicii învățătorul. Ei erau rînduiți să fie instrumentele vii care să ducă vestea cea bună, iar Duhul Sfânt constituia împlinirea personală a lui

Dumnezeu pentru această lucrare: «Voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului» (Fapte, 1:8; cf. Luca 24:48,49).

Principiul este clar. Este limpede că Isus nu a lăsat lucrarea de evanghelizare la voia conveniențelor sau a impresiilor omenești. Porunca precisă în acest sens, dată de Mîntuitorul, a fost doar intuitivă la începutul uceniciei, dar clarificată în gîndirea lor pe măsură ce-L însoțeau, iar în final a fost rostită răsplat, în termeni deslușiți. Nimănu din cei ce L-au însoțit pe Isus îndeaproape, n-a putut să-I scape nici pe departe această concluzie. Așa a fost atunci, așa este și astăzi.

Ucenicii lui Hristos sînt oameni trimiși în aceeași lucrare de evanghelizare în care fusese trimis și Hristos și pentru care Și-a dat viața. Evanghelizarea nu constituie un accesoriu facultativ al vieții noastre, ci ea este centrul a tot ceea ce facem sau sîntem chemați să fim. Ea este însărcinarea Bisericii care dă semnificație la tot ce se face în Numele lui Hristos. Avînd acest scop în centrul atenției noastre, tot ce se face și se spune este împlinirea glorioasă a planului de mîntuire al lui Dumnezeu — spitalele, școlile biblice, întrunirile religioase de orice fel — tot ce se face în Numele lui Hristos își găsește justificarea în îndeplinirea acestei misiuni.

Principiul aplicat astăzi

Nu este de ajuns să facem din acest lucru un ideal, ci el trebuie pus în practică de către cei ce-L urmează pe Mîntuitorul. Cea mai bună cale de a ne asigura că acest lucru se va face este să dăm însărcinări practice și să cerem să fie duse la îndeplinire. Astfel, vom face ca oamenii să pornească la lucru și dacă ei vor fi văzut deja cum a procedat liderul într-o asemenea situație, nu există nici un motiv ca să ezite.

Atunci cînd Biserica își va pune la inimă această lecție și se va apuca serios de problema evanghelizării, atunci și cei din bănci vor porni la lucru.

Totuși, faptul că cineva se apucă de lucru nu constituie deloc o garanție că va și continua. Odată cineva pornit, e necesar să fie ajutat să persiste pe calea cea bună. Bineînțeles că însărcinările pe care Isus le-a dat ucenicilor Săi, cel puțin la început, nu i-au scutit de instruire. Mai aveau multe de învățat înainte de a-I fi absolvit Școala. Până atunci, Isus avea intenția să-i țină îndeaproape sub îndrumarea Lui. Preocuparea Lui la acest punct era atât de explicită și metoda Lui de a o realiza este atât de pronunțată încît trebuie considerată ca un alt pas în strategia Lui pentru victoria finală.

(1) Trebuie să amintim că Isus le-a acordat ucenicilor dreptul de a bateza cu mult timp înainte de a le fi dat dreptul de a propovădui. Aceasta înseamnă că munca de propovăduire este mai importantă și comportă responsabilități, și privilegii mai mari decît împlinirea unor rînduiri ca botezul. În felul acesta, răspunderea mai mare ar trebui s-o includă și pe cea minoră.

(2) Obiceiul de a-i trimite doi cîte doi se pare că era des semnalat în Evanghelie. De pildă, înainte ca Isus să-Și facă intrarea în Ierusalim, au fost trimiși doi ucenici să-I aducă măgărușul (Luca 19:29). La fel, Pastele au fost pregătite tot de doi ucenici: de Petru și de Ioan (Luca 22:8). Probabil că Iacov și Ioan au fost trimiși înaintea lui Isus în Samaria, deoarece ei sînt atât de indignați de primirea care li s-a făcut (Luca 9:52,54). James I. Vancer încearcă să-i privească pe toți apostolii ca perechi ce constituiau șase grupe de cîte doi, în cadrul grupului mai mare. Păreră sa este că ucenicii erau astfel asociați încît virtuțile lor să fie complimentare. Astfel, pe Petru extremistul îl găsim alături de Andrei conservatorul; pe Iacov care era mai în etate alături de Ioan care era mai tînăr; pe Filip cel greu de cap cu Bartolomeu cel înțelept; pe Toma necredinciosul cu Matei, om cu convingeri puternice; Iacov omul datoriei cu Levi omul doctrinei; și Simon Cananitul cu Iuda trădătorul. Această presupunere se sprijină pe asocierea ucenicilor în perechi, găsită în Mat. 10:2-4. La fel, în Faptele Apostolilor îi găsim pe apostoli și pe misionari umblînd în grupe de cîte doi.

„Și voi sînteți așa de nepricepuți?" Mar cu 8:17

7 SUPRAVEGHEREA

Control permanent

Isus ținea să fie cu ucenicii Săi după ce se întorceau din călătoriile lor, pentru a le asculta relatările cu privire la cele împlinite și pentru a împărtăși cu ei bucuria și fericirea acestor misiuni. Astfel, s-ar putea spune că învățăturile Lui îmbinau teoria cu practica. Când era cu ei, îi ajuta să înțeleagă motivul vreunei acțiuni anterioare sau îi pregătea în vederea vreunei experiențe noi. Întrebările, pildele, avertizările și sfaturile Sale erau menite să scoată în evidență lucrurile pe care trebuia să le știe pentru a-I putea îndeplini lucrarea, care era evanghelizarea lumii.

Astfel, la scurt timp de la trimiterea celor doisprezece, aceștia «s-au adunat la Isus» ca să-I spună «tot ce făcuseră» (Marcu 6:30; Luca 9:10). După cum apare din Biblie, această întâlnire fusese dinainte plănuită, de aici reieșind că trimiterea lor inițială n-a fost decît o practică pe teren, paralel cu continuarea Școlii învățătorului.

Desigur că întâlnirea ucenicilor după călătoria de evanghelizare a fost și un prilej de odihnă atît de necesară pentru sufletele și trupurile lor. Nu se pomenește nimic de durata acestor călătorii; poate cîteva zile, poate chiar o săptămînă. Dar nu este important acest lucru, ci, după cum arată Biblia, important este că la întoarcere se excepta ca ei sași împărtășească cu grupul experiențele pe care le-au avut.

La fel, după plecarea celor șaptezeci, după o vreme Isus i-a chemat ca să relateze ce au făcut, iar cei șaptezeci s-au întors bucuroși spunîndu-I: «Doamne, chiar și dracii ne sînt supuși în Numele Tău» (Luca 10:17). În misiunea anterioară a celor doisprezece nu se menționează nici un succes vădit în munca lor, dar de data aceasta cei șaptezeci aveau un raport înălțător de biruință. Poate că aceasta se datora experienței cîștigate anterior. Nimic nu L-a bucurat pe Isus mai mult decît această veste.

Isus a văzut prin Duhul biruința finală obținută prin lucrarea ucenicilor și a exclamat: «Am văzut pe Satana căzînd ca un fulger din Cer» (Luca

10:18). «în ceasul acela Isus s-a bucurat în Duhul Sfânt» și apoi Și-a înălțat glasul, laudînd pe Dumnezeu pentru ceea ce făcuse (Luca 10:21,22) Iată la ce a lucrat El pe tot parcursul acestor luni lungi, iar acum începea să vadă că truda Lui dă roade. Trebuie să remarcăm de asemenea cît de grijuliu era Isus ca să-i facă pe ucenici să extragă cîte o învățătură din orice experiență. Astfel, chiar și cu ocazia aceasta, El i-a atenționat să nu se mîndrească cu realizările lor: «Totuși să nu vă bucurați că duhurile vă sînt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri» (Luca 10:20).

Recapitulare permanentă și aplicare în practică

Putem observa foarte clar că Isus îi asculta pe ucenici după ce se întorceau din misiunile lor. Verificarea era parte integrantă a strategiei lui Isus, pe tot parcursul activității Sale. Analizînd unele dintre experiențele avute, Isus obișnuia să extragă din ele învățăminte practice pentru viața lor.

Să luăm ca ilustrare felul în care Isus a procedat văzînd strădaniile zadarnice ale cîtorva dintre ucenicii Săi de a vindeca un băiat suferind. Acest incident a avut loc pe cînd Hristos se afla cu Petru, Iacov și Ioan pe Muntele Schimbării la față. În absența Sa, ceilalți ucenici au încercat să-l vindece pe băiatul îndrăcit, adus la ei de tatăl lui. Cazul era însă prea greu pentru credința lor. Înapoiindu-Se pentru a vedea cum merg lucrurile, Isus a ajuns chiar în momentul în care copilul era trîntit la pămînt de duhul acela mut. Desigur, Isus l-a vindecat pe băiat, dar s-a folosit de acest prilej pentru a le ține ucenicilor dezamăgiți o lecție foarte necesară asupra modului în care prin rugăciune mai multă și post puteau să beneficieze de credinciosia lui Dumnezeu (Marcu 9:17-29; Mat. 17:14-20; Luca 9:37-43).

Cu un alt prilej, Isus le-a reamintit ucenicilor despre felul în care a fost hrănită mulțimea cu ocazia înmulțirii pîinilor, pentru a-i face să înțeleagă puterea Lui de a înfăptui toate lucrurile. Cu această ocazie, le-a dat o lecție ca să poată deosebi lucrurile duhovnicești de cele firești (Marcu 6:30-44; 7:31-8:9; 13-21; Mat. 14:13-21; 15-29-38; Luca 9:10-17; Ioan 6; 1-13). Acest lucru s-a întîmplat pe cînd traversau în corabie Marea Galileii, imediat după atitudinea aspră a lui Isus față de Fariseii

care I-au cerut un semn din cer (Marcu 8:10-12; Mat. 15:39 - 16:4). Isus, simțind fără îndoială o mare amărăciune după această întâmplare, S-a întors spre ucenicii Săi și le-a spus: «Luați seama să vă păziți bine de aluatul Fariseilor», însă ucenicii, a căror percepție spirituală era încă slabă, neavînd la ei decît o pîine, s-au gîndit că nu trebuie să cumpere pîini de la acești oameni necredincioși și, fiind flămînzi, și-au pus întrebarea unde și cum își vor procura hrană. Isus Și-a dat seama că ei n-au prins deloc sensul spiritual al spuselor Sale prin care intenționase să le atragă atenția asupra necredinței Fariseilor și le-a zis: «Pentru ce vă gîndiți că n-aveți pîini? Tot nu pricepeți și tot nu înțelegeți? Aveți inima împetrită? Aveți ochi și nu vedeți? Aveți urechi și nu auziți? și nu vă aduceți aminte deloc? Cînd am frînt cele cinci pîini la cei cinci mii de bărbați cîte coșuri pline de fărîmituri ați ridicat?» Iar ucenicii au răspuns: «Douăsprezece» (Marcu 8:19).

Fără îndoială că ucenicii și-au adus aminte clar de acea zi cînd au spus norodului să șadă pentru a mînca și apoi L-au văzut pe Isus înfăptuind minunea înmulțirii pîinilor. (1) Și-au mai amintit cum le-a cerut Isus să împartă hrană la toți, pe satureate, și pe urmă să adune ce a rămas. Într-adevăr, era o amintire vie, căci fiecare dintre cei doisprezece strînsese după terminare cîte un coș plin de fărîmituri. Și-au mai adus aminte și de cele șapte coșuri ce au rămas după hrînirea celor patru mii. Cu această dovadă a puterii supranaturale a lui Isus, nu încăpea nici o îndoială că la nevoie El i-ar fi putut hrăni chiar și dacă aveau numai o pîine. «Atunci au înțeles că nu le zisese să se păzească de aluatul pîini, ci de învățătura Fariseilor și a Saducheilor» (Mat. 16:12).

Lecție asupra răbdării

Una dintre cele mai pătrunzătoare lecții date ucenicilor a fost cea privitoare la atitudinea pe care trebuia să o aibă față de cei ce nu făceau parte din grupul apostolic.

Se pare că în timpul călătoriilor făcute, au dat peste niște oameni care scoteau draci în Numele Iu Isus și pentru că nu făceau parte din grupul lor au fost oprîți să continue lucrarea (Marcu 9:38; Luca 9:49). Fără îndoială, ucenicii credeau că numai ei erau pe calea cea bună, dar cînd a aflat învățătorul, S-a simțit obligat să le arate că nu este deloc bine să

descurajezi nici o lucrare sinceră făcută pentru El. (Marcu 9:39-59; Mat. 18:6-14). «Nu-l opriți» le-a zis Isus, «fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi» (Luca 9:50).

Apoi aplicînd acest principiu în general la toți oamenii nevinovați, mai ales la copii, a mai adăugat: «Dar dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gît o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare (Marcu 9:42), căci «nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară unul măcar din acești micuți» (Mat. 18:14).

Într-o altă călătorie, în timp ce se aflau într-o misiune în Samaria, ucenicii s-au izbit de cîteva piedici, în sensul că n-au fost primiți să găzduiască. Reacționînd impulsiv, ei au vrut să cheme foc din cer pentru a-i distruge pe cei ce li se împotriviseră (Luca 9:51-54). Dar Isus, care se afla prin merg lucrurile, Isus a ajuns chiar în momentul în care copilul era trîntit la pămînt de duhul acela mut.

Desigur, Isus l-a vindecat pe băiat, dar s-a folosit de acest prilej pentru a le ține ucenicilor dezamăgiți o lecție foarte necesară asupra modului în care prin rugăciune mai multă și post puteau să beneficieze de credinciosia lui Dumnezeu (Marcu 9:17-29; Mat. 17:14-20; Lc 9:37-43)

Cu un alt prilej, Isus le-a reamintit ucenicilor despre felul în care a fost hrănită mulțimea cu ocazia înmulțirii pîinilor, pentru a-i face să înțeleagă puterea Lui de a înfăptui toate lucrurile. Cu această ocazie, le-a dat o lecție ca să poată deosebi lucrurile duhovnicești de cele firești (Marcu 6:30-44; 7:31 - 8:9; 13-21; Mat. 14:13-21; 15-29-38; Luca 9:10-17; Ioan 6; 1-13).

Acest lucru s-a întîmplat pe cînd traversau în corabie Marea Galileii, imediat după atitudinea aspră a lui Isus față de Fariseii care l-au cerut un semn din cer (Marcu 8:10-12; Mat. 15:39 - 16:4). Isus, simțînd fără îndoială o mare amărăciune după această întîmplare, s-a întors spre ucenicii Săi și le-a spus: «Luați seama să vă păziți bine de aluatul Fariseilor», însă ucenicii, a căror percepție spirituală era încă slabă, neavînd la ei decît o pîine, s-au gîndit că nu trebuie să cumpere pîini de

la acești oameni necredincioși și, fiind flămânzi, și-au pus întrebarea unde și cum își vor procura hrană. Isus Și-a dat seama că ei n-au prins deloc sensul spiritual al spuselor Sale prin care intenționase să le atragă atenția asupra necredinței Fariseilor și le-a zis: «Pentru ce vă gândiți că n-aveți pîini? Tot nu pricepeți și tot nu înțelegeți? Aveți inima împetrită? Aveți ochi și nu vedeți? Aveți urechi și nu auziți? și nu vă aduceți aminte deloc? Când am frînt cele cinci pîini la cei cinci mii de bărbați cîte coșuri pline de fărîmituri ați ridicat?» Iar ucenicii au răspuns: «Douăsprezece» (Marcu 8:19).

Fără îndoială că ucenicii și-au adus aminte clar de acea zi cînd au spus norodului să șadă pentru a mânca și apoi L-au văzut pe Isus înfăptuind minunea înmulțirii pîinilor. (1) Și-au mai amintit cum le-a cerut Isus să împartă hrană la toți, pe saturete, și pe urmă să adune ce a rămas. Într-adevăr, era o amintire vie, căci fiecare dintre cei doisprezece strînsese după terminare cîte un coș plin de fărîmituri. Și-au mai adus aminte și de cele șapte coșuri ce au rămas după hrînirea celor patru mii. Cu această dovadă a puterii supranaturale a lui Isus, nu încăpea nici o îndoială că la nevoie El i-ar fi putut hrăni chiar și dacă aveau numai o pîine. «Atunci au înțeles că nu le zisese să se păzească de aluatul pîini, ci de învățătura Fariseilor și a Saducheilor» (Mat. 16:12).

Lecție asupra răbdării

Una dintre cele mai pătrunzătoare lecții date ucenicilor a fost cea privitoare la atitudinea pe care trebuia să o aibă față de cei ce nu făceau parte din grupul apostolic. Se pare că în timpul călătoriilor făcute, au dat peste niște oameni care scoteau draci în Numele Iu Isus și pentru că nu făceau parte din grupul lor au fost opriți să continue lucrarea (Marcu 9:38; Luca 9:49). Fără îndoială, ucenicii credeau că numai ei erau pe calea cea bună, dar cînd a aflat învățătorul, S-a simțit obligat să le arate că nu este deloc bine să descurajezi nici o lucrare sinceră făcută pentru El. (Marcu 9:39-59; Mat. 18:6-14). «Nu-1 opriți» le-a zis Isus, «fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi» (Luca 9:50). Apoi aplicînd acest principiu în general la toți oamenii nevinovați, mai ales la copii, a mai adăugat: «Dar dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gît o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare (Marcu 9:42), căci «nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară unul măcar din

acești micuți» (Mat. 18:14).

Într-o altă călătorie, în timp ce se aflau într-o misiune în Samaria, ucenicii s-au izbit de câteva piedici, în sensul că n-au fost primiți să găzduiască. Reacționând impulsiv, ei au vrut să cheme foc din cer pentru a-i distruge pe cei ce li se împotrăviseră (Luca 9:51-54). Dar Isus, care se afla prin preajma lor, «S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: «Nu știți de ce duh sînteți însuflețiți, căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mîntuiască (Luca 9:55,56). Și apoi, arătîndu-le cum ar putea rezolva acest tip de situații, «au plecat într-alt sat» (Luca 9:56)

Prezentarea principiului

Se pot da multe alte exemple asupra felului în care Isus cerceta acțiunile și felul de a reacționa al ucenicilor Săi în fața diverselor situații grele. Se ținea mereu de ei, acordîndu-le atenție crescîndă, pe măsură ce misiunea Sa pe pămînt se apropia de sfîrșit. Nu-i lăsa să bată pasul pe loc nici în succese, nici în eșecuri. Indiferent ce ar fi făcut, întotdeauna mai erau multe alte lucruri de făcut și de învățat. Se bucura de succesele lor, dar întrucît scopul Său era mîntuirea lumii întregi, le supraveghea toate eforturile, orientîndu-le spre acel țel final.

(2) Astfel învățăturile date în situații concrete erau de cel mai mare folos. Isus obișnuia să-Și lase ucenicii singuri, pentru a se confrunta cu diferite situații și pentru a face observații proprii, iar apoi acestea erau folosite ca punct de plecare al unei lecții de ucenicie. Faptul că au încercat să-I îndeplinească lucrarea, deși au avut poate și multe eșecuri, i-a făcut să fie mai conștienți de lipsurile lor și deci să fie mai dispuși să primească îndemnul și sfaturile învățătorului.

Mai mult însă, confruntîndu-se cu anumite aspecte concrete ale vieții, Isus a avut posibilitatea să le arate cum se aplică învățătura Sa la o situație specifică, exprimîndu-Și învățătura în termenii concreți ai experienței practice. Cunoștințele sînt apreciate mai mult după ce ai prilejul să te confrunți cu practica.

Ceea ce a fost important în această muncă de supraveghere, a fost faptul că Isus i-a ajutat pe ucenici să-și urmeze drumul spre ținta ce le-o fixase. N-a așteptat din partea lor mai mult decît ar fi putut face, dar se

aștepta să-și pună toată ființa în ceea ce făceau și dorea să vadă că pe măsură ce creșteau în cunoștințe și har, își îmbunătățeau lucrarea.

Planul Său de formare prin exemplu personal, prin sarcini concrete și prin control permanent era menit să-i facă să dea tot ce aveau mai bun.

Principiul aplicat astăzi

O supraveghere la fel de hotărâtă și plină de răbdare este necesară și astăzi pentru cei ce vor să-i învețe pe alții în vederea lucrării de evanghelizare.

Nu poți pretinde că este destul să arăți unui binevoitor cum să procedeze și apoi să-l trimiți în lucrare, așteptînd rezultate strălucite. Pot să intervină mii de lucruri pentru a știrbi sau a devia lucrarea din cursul bun.

Dacă aceste probleme nu sînt tratate de oameni competenți și înțelegători, în mod obiectiv, lucrătorul poate fi ușor descurajat și înfrînt. La fel, multe experiențe binecuvîntate care dau bucurie sufletului trebuie să fie clarificate și adîncite în lumina lucrării de ansamblu a lui Hristos, privind lumea întregă. De aceea este o problemă crucială ca cei angajați în această lucrare de evanghelizare să fie supravegheați personal și îndrumați pînă cînd sînt îndeajuns de maturi pentru a continua singuri.

Păstrați viziunea clară

Trebuie să ne reamintim mereu că scopul nostru este de a cîștiga lumea pentru Hristos. Să nu lăsăm ca strategia noastră să fie deviată, sub influența unei preocupări minore, de moment. Prea de multe ori s-a întîmplat ca cineva să fie pus în lucrare fără a mai fi îndrumat și supravegheat. Rezultatul este o plafonare a activității sale. Nu se vede nici un progres, iar resursele de care dispune acest lucrător nu se dezvoltă și curînd un lider promițător eșuează din lipsă de supraveghere.

Succesul va fi pierdut în pragul victoriei. Ceea ce cîndva părea atît de bun va deveni în cele din urmă o piedică în calea a ceea ce este foarte bun. Fără îndoială că din acest motiv mare parte din eforturile noastre pentru împărăția lui Dumnezeu vor fi irosite. Dăm greș nu din cauză că

nu încercăm să facem ceva, ci pentru că eforturile noastre mărunte sînt o scuză pentru a nu face ceva mai mult. Rezultatul va fi că vom pierde roadele anilor de muncă grea și de sacrificiu.

Cînd vom învăța oare lecția lui Hristos de a nu fi mulțumiți cu primele roade ale celor ce sînt trimiși să-și mărturisească credința? Ucenicii trebuie aduși la maturitate. Nu ne putem mulțumi cu mai puțin decît biruința deplină în cîmpul de lucru al lumii întregi. N-am fost chemați să apărăm un fort, ci să luăm cu asalt înălțimile. Numai în această lumină poate fi înțeles pasul final al strategiei lui Isus.

- (1) înainte de a fi hrănit pe cei cinci mii de oameni, Isus le-a cerut ucenicilor să le dea ceva de mîncare. A făcut acest lucru intenționat ca să le arate cît de puțină credință aveau (Ioan 6:6). Isus n-a intervenit decît după ce ucenicii s-au convins de totala lor neputință în fața acestei situații, dar chiar și pentru soluționarea problemei Isus S-a folosit de ei.
- (2) Este semnificativă grija cu care i-a învățat Isus pe ucenici că Duhul Sfînt va continua să-i însoțească în muncă după ce El îi va fi lăsat singuri. Slujitorul lui Dumnezeu nu este lipsit niciodată de supraveghere personală.

„Mergeți și să aduceți roadă” Ioan 15:16

8 MULTIPLICAREA

Isus aștepta roade

Isus a plănuit ca ucenicii să-I reproducă chipul în și prin Biserică, separându-se de lume. Astfel lucrarea Lui în Duhul va fi multiplicată în multe exemplare prin lucrarea Lui în viețile ucenicilor Săi. Prin ei și prin alții ca ei, această lucrare va continua să-și lărgescă mereu raza de acțiune pînă cînd mulți oameni vor ajunge să cunoască într-un fel similar experiența pe care o avuseseră ei cu învățătorul. Prin această strategie, cîștigarea lumii pentru Hristos nu era decît o chestiune de timp și de credincioșie din partea ucenicilor față de acest plan.

Isus construisese în ucenicii Săi structura unei Biserici ce va birui toate puterile iadului și ale morții. Începutul a fost mic ca grăunțele de muștar, dar avea să crească în mărime și putere pînă ce avea să devină un copac mai mare decît toate plantele (Mat. 14:32; cf. Marcu 4:32; Luca 13:18,19). Isus nuseaștepta ca toți să fie mîntuiți. Deși era o vreme de har pentru toți, El recunoștea în mod obiectiv natura răzvrătită a omului. Dar prevedea ziua cînd Evanghelia mîntuirii va fi propovăduită cu putere în Numele Său oricărei făpturi. Prin această metodă, Biserica Lui luptătoare urma să devină Biserica universală, care apoi va deveni Biserica triumfătoare.

Lupta nu va fi ușoară. Mulți vor fi persecutați sau martirizați în această luptă. Dar oricît de mari ar fi fost suferințele prin care va trebui să treacă poporul Lui și oricîte asalturi vor eșua pentru moment, biruința finală este sigură. Biserica Sa va cîștiga în cele din urmă. (1) Căci nimic nu va putea să-i stea împotrivă «și porțile Locuinței morților nu o vor birui» (Mat. 16:18).

Biruință prin mărturie

Această incredibilă încredere în viitor se baza pe cunoașterea celor ce-L urmau atunci. El știa că ei au ajuns să guste și să cunoască măcar puțin din slava Lui. Petru, purtătorul de cuvînt al grupului, a rezumat acest lucru în exclamația: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu!» (Mat. 16:16; cf. Marcu 8:29; Luca 9:20). Iată un adevăr veșnic și pe baza lui Isus a întrevăzut cîștigarea biruinței atunci cînd a zis: «Tu ești

Petru și pe această piatră voi clădi Eu Biserica Mea» (Mat. 16:18). Forța acestor cuvinte arată cât de importantă este contribuția umană la câștigarea acestei victorii.

Făcînd abstracție de diversele dispute eclesiastice sfîrnite de aceste cuvinte, trebuie să cădem cel puțin de acord că ele au fost adresate unei persoane care și-a mărturisit credința personală în Domnul lui. (2) Într-adevăr, Petru nu și-a dat seama de la sine însuși că învățătorul lui este chiar Fiul lui Dumnezeu, după cum arată și Isus în Matei 16:17. Cu toate acestea, experiența acelei descoperiri a fost definitiv impregnată în «carnea și sîngele» său, iar prin credincioșia cu care avea să mărturisească această lucrare și altora, Biserica lui Hristos era destinată să biruiască. Cum ar fi putut ea să piară? Credința apostolilor în Hristos cel viu era atît de întărită în El încît se solidificase într-o stîncă — o stîncă pe care Petru o recunoștea a fi Domnul lui, „piatra pusă în capul unghiului", pe care toți credincioșii erau „pietre vii" în arhitectura Bisericii Lui (I Petru 2:4-8; cf. Ef. 2:20-22). (3)

Nu trebuie să pierdem din vedere legătura directă între mărturia noastră despre Hristos și izbînda finală în lumea întregă. Cea de a doua nu poate avea loc fără prima. Corelarea acestor două fapte prin puterea Duhului Sfînt constituie punctul culminant al strategiei de evanghelizare a lui Isus.

Prezentarea principiului

Acest principiu se leagă strîns de ucenicii lui Isus. Ei erau înainte-mergătorii Lui în lucrarea de câștigare a sufletelor. Isus știa dinainte că* alții vor crede în El «prin cuvîntul lor» (Ioan 17:20). Și aceștia, la rîndul lor, vor transmite Cuvîntul altora, pînă ce cu timpul, lumea va afla cine este El și de ce a venit în lume (Ioan 17:21,23). întreaga Lui lucrare de evanghelizare — ba mai mult, însăși împlinirea scopului petru care a venit El pe lume, pentru care a murit pe cruce și pentru care a înviat din morți — depindea de credincioșia ucenicilor Lui față de această însărcinare.

Nu avea importanță numărul mic al grupului, atîta vreme cît aduceau suflete la Hristos și-i învățau și pe alții să aducă roadă. Astfel Biserica Lui avea să crească prin viețile devotate ale celor ce-L cunoscuseră atît

de bine încît ardeau de dorința să spună și altora. Oricît de simplă ar părea, aceasta era calea pe care Evanghelia avea să cucerească lumea pentru Hristos. Nu exista altă alternativă.

Proba misiunii Sale

Iată proba supremă a lucrării Sale: Vor duce oare ucenicii mesajul mai departe, după ce El se va fi dus? Sau, cu alte cuvinte, vor fi ei în stare să se descurce tot așa de bine fără supravegherea Sa, așa cum s-au descurcat cînd a fost alături de ei?

Întrebarea poate părea îndrăzneată, dar fapt este că pînă cînd ei au ajuns la acel moment în creșterea lor creștină, Isus — din punct de vedere strict uman — nu putea fi sigur că investiția făcută de El în viețile lor va aduce cîștig în împărăție. Dacă ei vor falimenta să trimită Duhul Lui și metoda Lui altora care să continue mai departe acest proces, atunci lucrarea Lui cu ei din toți acești ani se va dovedi în curînd zadarnică.

Nu este de mirare că Isus a căutat să imprime atît de adînc ucenicilor Săi ideea necesității de a aduce roadă. O ilustrare a acestui fapt este pilda cu via și mlădițele (Ioan 15:1-17). Aici, printr-una din cele mai simple dar profunde analogii ale Sale, Hristos a explicat că scopul viței (El însuși) cît și al mlădițelor (cei ce cred în El) este de a aduce roadă. De aceea, orice mlădiță care nu aducea roadă este tăiată de vier, căci era fără valoare. Dar mlădițele roditoare sînt curățite de vier, pentru a aduce mai multă roadă (Ioan 15:2).

Este clar că seva dătătoare de viață a viței nu trebuie revărsată la infinit mlădițelor moarte; orice mlădiță a viei trebuie să dea rod, pentru a trăi, căci aceasta îi este menirea. Apoi Isus a făcut aplicația la ucenicii Săi. Pe cît e de sigur că ei au parte din viața Lui, pe atît e de sigur că vor aduce roadă (Ioan 15:5,8), și mai mult, că roadă lor va rămîne (Ioan 15:16). (4) Un creștin fără rod este o contradicție în termeni. Orice pom se cunoaște după roade.

Acest principiu a fost accentuat tot mereu, pe tot parcursul misiunii Sale. Roadele erau considerate ca răsplata inevitabilă a jertfei Sale pentru lume (Ioan 12:24; cf. 17:19). Rodirea este lucrarea care-i caracterizează pe cei ce fac voia Tatălui din Ceruri (Mat. 7:16-22; Luca 6:43-45), precum și plata ucenicilor pentru participarea la seceriș (Ioan

4:36-38). La unii, rodirea a fost împiedicată de «grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri» care au înăbușit Cuvîntul ce le-a fost sădit în inimă (Marcu 4:18-20; Mat. 13:22,23; Luca 8:14,15).

Roadă lipsea și din viața Saducheilor și Fariseilor, ceea ce-i făcea atît de vinovați în ochii Lui (Mat. 3:7,8; 12:33,34; Luca 13:6-9). Isus le-a cerut tuturor oamenilor în multe feluri să-și verifice roadele vieții lor, pentru că ele erau oglinda lor, arătînd de fapt ceea ce erau. Atunci cînd rodirea este privită în contextul mai larg al reproducerii chipului lui Hristos în oameni, ne dăm seama că Isus a demonstrat acest principiu prin tot ce a spus sau a făcut.

Marea misiune încredințată ucenicilor

Marea însărcinare pe care a dat-o Isus Bisericii Sale se poate rezuma în porunca: «faceți ucenici din toate neamurile» (Mat. 28:19). Deci, după cum reiese din această poruncă, ucenicii urmau să plece în lume și să cîștige oameni pentru Dumnezeu care la rîndul lor să devină ceea ce ei înșiși au fost. În textul din limba greacă cuvintele «a merge», «a boteza» și «a învăța» sînt toate participii care își derivă forța din verbul dominant «a face ucenici».

Aceasta înseamnă că marea lucrare încredințată ucenicilor nu se reducea doar la plecarea lor pentru a predica Evanghelia pînă la marginile pămîntului (Marcu 16:15), nici la a-i boteza în Numele Trinității și nici la a-i învăța poruncile lui Hristos, ci însemna a face ucenici - a forma oameni așa cum au fost ei, purtînd pe inimi misiunea încredințată lor de Hristos atît de mult încît nu numai că-L urmau, ci-i conduceau și pe alții la El, ca să-I urmeze Calea. Numai în măsura în care s-ar fi format noi ucenici, și-ar fi ajuns scopul și celelalte aspecte ale lucrării încredințate lor de Hristos.

Rugăciune pentru secerători

Isus a arătat prin însăși lucrarea Sa că mulțimile duse în eroare erau coapte pentru seceriș, dar fără păstori duhovnicești care să le conducă, cum puteau ajunge pe calea cea bună? «Rugați dar pe Domnul secerișului ca să trimită lucrători la secerișul Lui» (Mat. 9:37,38; cf. Luca 10:2). Am putea remarca parcă, o nuanță de disperare în aceste

cuvinte, în sensul că lumea are o nevoie disperată de lucrători care să se îngrijească de sufletele lor. De ce te rogi pentru lume? Dumnezeu o iubește și Și-a dat chiar unicul Fiu ca s-o mîntuiască. Nu, nu are nici un rost să te rogi în mod vag pentru lume. Ea este pierdută și oarbă în păcat. Singura ei speranță ar fi să i se propovăduiască Evanghelia mîntuirii; iar cei cîștigați de partea Mîntuitorului să nu fie părăsiți, ci să fie formați cu credincioșie, răbdare și grijă pînă vor ajunge creștini roditori, sare care dă gust lumii din jurul lor prin dragostea Mîntuitorului.

Principiul aplicat la viețile noastre

Este momentul să ne apreciem contribuția vieții noastre la scopul suprem al Celui care este Mîntuitorul lumii. Cei pe care i-am condus la Hristos au ajuns să cîștige și ei suflete pentru Mîntuitorul? Au ajuns și ei să-i învețe, formîndu-i așa cum am făcut noi? Să notăm că nu este îndeajuns să-i salvăm pe cei ce-s pierduți în păcate, deși acesta este un imperativ; și nici nu este îndeajuns să avem prunci de curînd născuți în Hristos, cu toate că și acest lucru e necesar. Ceea ce contează cu adevărat pentru perpetuarea finală a lucrării noastre este credincioșia cu care cei aduși la Hristos de noi merg și la rîndul lor îi formează pe cei cîștigați de ei pînă la statura de lideri și nu numai de simpli adepți. Desigur că am vrea să cîștigăm generația noastră de partea lui Hristos cît mai repede posibil, dar acest lucru nu este suficient. Munca noastră nu ia sfîrșit decît atunci cînd și-a asigurat o continuare în viața celor mîntuiți prin Evanghelie.

Prin urmare, proba oricărei lucrări de evanghelizare nu constă în ceea ce se poate vedea la un anumit moment, nici în ceea ce se spune în dările de seamă ale diverselor conferințe, ci în modul în care lucrarea continuă în generația următoare. La fel, criteriul după care o Biserică ar trebui să-și aprecieze progresul nu constă în numărul membrilor noi înscriși în registru, nici în creșterea bugetului, ci în numărul celor care efectiv cîștigă suflete, învățîndu-i pe cei convertiți să facă același lucru. Oare nu este timpul să ne examinăm cu toții viața și lucrarea prin această prismă? Unde ne sînt oamenii?

Ce fac ei pentru Dumnezeu? Gîndiți-vă ce ar însemna pentru viitorul Bisericii dacă am avea acum măcar un singur ucenic adevărat care să fie

rodul trudei noastre. Nu s-ar dubla imediat forțele noastre? Să presupunem că am mai forma un ucenic și tot așa ar face și primul ucenic al nostru. Oare nu neam vedea viața multiplicată de patru ori? Cel puțin teoretic, prin această metodă a multiplicării, chiar dacă se începe cu un singur om, Evanghelia va ajunge curînd la mulți oameni. Și acest lucru se va întîmpla, dacă acel om care poartă numele de ucenic va călca cu credincioșie pe urmele învățătorului.

Biserica a dovedit că planul lui Isus era desăvîrșit

Primii ucenici au înfăptuit întocmai planul lui Isus. Ei au propovăduit Evanghelia mulțimii, dar în același timp au întărit părtașia celor ce crezuseră. Așa cum Domnul Isus adăuga noi mîntuiri la numărul Bisericii, apostolii formau și ei oameni care să-și poată transmite lucrarea pînă va ajunge la marginile pămîntului. Faptele Apostolilor constituie chiar imaginea vieții Bisericii în formare pe baza principiilor de evangelizare practicate de Hristos.

Biserica primară a dovedit că planul de evangelizare al învățătorului aduce roade. Efectul mărturiei ucenicilor a fost atît de mare încît înainte de sfîrșitul secolului societatea pagină a vremurilor de atunci a fost zguduită pînă în temelii, în majoritatea centrelor populate au luat ființă Biserici vii.

Dacă ritmul de evangelizare ar fi continuat tot așa ca la începutul înființării Bisericii, în cîteva secole întreaga lume ar fi simțit atingerea binecuvîntată a Mîinii lui Hristos.

Drumurile mai scurte au dat greș

Dar vremurile s-au schimbat și treptat, calea simplă de evangelizare pe care o folosise Isus a primit o altă înfățișare. Desigur că întotdeauna este necesar să adoptăm principiile la noile situații, dar în dorința de a da Evangheliei un nou chip, principiile și-au pierdut într-un fel sau altul, claritatea. Cele două principii valoroase, cel a formării liderilor și cel al multiplicării se pare că au fost neglijate, punîndu-se accent pe strategia mai ușoară a convertirii în masă. La fel, obiectivul miop al recunoașterii oficiale a Bisericii a avut în general întîietate asupra scopului de perspectivă de a ajunge cu Evanghelia în toată lumea, iar această stare de lucruri reiese și din metodele de evangelizare folosite de Biserică

(în colectiv sau individual). Uneori, cum a fost cazul în marile treziri spirituale, principiile metodei folosite de Isus au trecut pe primul plan, dar aceste perioade din istoria Bisericii au fost scurte și n-au reținut niciodată atenția mării majorități a conducătorilor Bisericii. Planul lui Isus n-a fost tăgăduit, a fost doar ignorat, constituind doar un subiect demn de stimă al trecutului și nu o normă serioasă de conduită pentru prezent.

Problema zilelor noastre

Problema Bisericii de azi este una de metodologie. Toate ceremoniile bine intenționate, programele, organizațiile, comisiile și campaniile de evanghelizare puse la cale de ingeniozitatea omenească încearcă neabătut să facă o treabă care nu poate fi făcută decît de oameni plini de puterea Duhului Sfînt. Dar asta nu înseamnă să nu apreciem și aceste strădanii nobile, căci fără ele Biserica n-ar putea funcționa așa cum funcționează. Totuși, fără integrarea planului neștirbit al lui Isus în alcătuirea și tactica tuturor acestor planuri, Biserica nu poate funcționa cum ar trebui să funcționeze.

Cînd vom ajunge oare să ne dăm seama că evanghelizarea nu se face prin ceva, ci de către cineva. Ea este o expresie a dragostei lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este o Persoană. Viața lui Dumnezeu, natura Sa ne-a fost descoperită mai întîi în toată plinătatea în Hristos, iar acum le putem vedea prin Duhul Sfînt în viețile celor predați Lui. Comitetele pot să organizeze și să orienteze această muncă. Ele sînt chiar necesare în acest scop, dar lucrarea ca atare, nu poate fi făcută decît de oameni care să cîștige oameni pentru Hristos.

De aceea trebuie să spunem împreună cu E.M.Bounds că «oamenii sînt metoda lui Dumnezeu». Nici una din metodele noastre nu vor da rezultate, pînă cînd nu vom avea oameni plini de duhul Sfînt și angajați pe deplin în îndeplinirea planului Său. Acesta este noul tip de evanghelizare de care avem nevoie.

Nu metode mai bune, ci oameni mai buni -oameni care să-L cunoască pe Mîntuitorul mai mult decît din auzite, oameni care să vadă ce vede El și care să fie însuflețiți de dragostea Lui pentru lume, oameni dornici a fi nimic, numai ca El să fie totul, oameni care nu doresc decît ca El să-Și manifeste viața în ei, după bunul Său plac. în fine, aceasta este Calea

concepută de învățătorul pentru a-Și realiza planul de mântuire pe pământ și dacă vom lucra la propovăduirea Evangheliei în lume potrivit cu strategia concepută de El, atunci porțile iadului nu se vor putea opune.

- (1) Să nu se interpreteze greșit acest optimism și să se creadă că evanghelizarea lumii, așa cum e subliniată aici, neagă cea de a doua venire a lui Isus. Este necesar să repetăm că propovăduirea Evangheliei nu face decât să pregătească calea pentru venirea glorioasă a Domnului (Mat. 24:14). Aceasta nici nu neagă intervenția personală a lui Hristos la sfârșitul vremurilor, dar nici nu sugerează că împărăția ar veni ca rezultat al ingeniozității omenești.
- (2) Unii înțeleg că lui Petru i-ar fi fost dată puterea supremă în Biserică, dar papalitatea romano-catolică nu-și are justificarea pe baza acestui pasaj sau a vreunui alt pasaj din Biblie.
- (3) Să observăm că Petru însuși face această analogie. Ba mai mult, faptul că în epistolele sale nu-și asumă nici o superioritate indică cât se poate de convingător că Petru n-a înțeles că Domnul i-ar fi acordat vreo autoritate ecleziastică asupra Bisericii.
- (4) Este interesant faptul că în pasajul de față verbul «a rodi», «a da roadă» se află la timpul prezent, ceea ce în limba greacă are sensul de continuitate, adică a da rod în permanență, a se reproduce mereu, mereu.

„Eu sunt alfa și omega” Apoc. 1:8

EPILOG: ÎNVĂȚĂTORUL ȘI PLANUL NOSTRU

Viața are un plan al ei

Care este planul vieții voastre? Toți trebuie să trăim după un plan, căci el este principiul organizatoric potrivit căruia se îndeplinește însuși scopul vieții. Poate că nu sîntem conștienți de el în orice acțiune a noastră sau s-ar putea să nici nu știm că avem vreunul. Cu toate acestea, toate acțiunile noastre dau în vileag un fel de plan aflat în centrul tuturor acestor acțiuni.

Dacă am sta să analizăm într-adevăr ce obiectiv determină faptele noastre și cum ni-l ducem la îndeplinire s-ar putea să nu ne prea mulțumească ceea ce descoperim. O apreciere sinceră ne va determina pe toți să fim mai atenți la chemarea pe care o avem și mai ales pentru un credincios aprecierea personală sinceră este o regulă pentru verificarea fiecărei acțiuni. Poate că va trebui să reorientăm sau chiar să abandonăm unele dintre planurile la care ținem mult.

Poate că la fel de dureroasă va fi și modelarea Bisericii după concepția învățătorului. Este foarte probabil că va trebui să ne reevaluăm concepția despre succes. Totuși, dacă principiile menționate anterior sînt adevărate, atunci să le luăm ca linii călăuzitoare în acțiunile noastre. Ele vor primi însă o semnificație reală pentru noi numai în măsura în care vor fi aplicate în activitatea noastră de toate zilele.

Metode variate

Fiecare dintre noi trebuie să caute o cale de a integra înțelepciunea strategiei lui Isus în metoda sa preferată de evanghelizare. Fiecare va adopta un anumit fel de desfășurare a lucrării sau un anumit fel de organizare. Nu trebuie să-i obligăm pe toți să se conformeze

aceluiași tipar. La baza structurii universului stă varietatea și orice metodă plăcută lui Dumnezeu este bună, deși aceasta nu exclude posibilitatea îmbunătățirii ei. Învățătorul ne dă un plan pe care să-l urmăm dar El așteaptă să înfăptuim detaliile potrivit condițiilor locale și tradițiilor. Aceasta cere din partea noastră toate resursele de care dispunem. Va trebui să încercăm procedee noi și îndrăznețe, pe măsură ce situațiile se schimbă, dar nu toate încercările vor da rezultate. Cel ce nu acceptă insuccesele nu va porni niciodată și cel care se teme să încerce un procedeu sau altul nu va progresa prea mult.

Oamenii au prioritatea

Orice formă am adopta, viața lui Isus ne învață că ceea ce trebuie să aibă prioritate este de a găsi și de a instrui oameni care să câștige oameni pentru împărăție. Oamenii nu pot cunoaște Evanghelia decât având în fața lor o mărturie vie. Nu este de ajuns să le dăm doar o simplă explicație. Mulțimile rătăcite din jurul nostru au nevoie de o demonstrație a ceea ce să creadă, de un om care să stea în fața lor și să le spună: «Urmați-mă, eu cunosc Calea!». Aceasta va trebui să fie ținta tuturor planurilor noastre.

De altfel, oricât de duhovnicească ne-ar fi vorbirea, efectul de durată a tot ceea ce facem va depinde de felul cum trăim.

Trebuie să ne mai dăm seama că oamenii de care are nevoie Isus nu apar întâmplător. Pentru a-i forma, este nevoie de o planificare chibzuită, de un efort concentrat. Dacă sîntem chemați să formăm oameni, trebuie să lucrăm pentru ei; trebuie să-i vizităm, să le câștigăm încrederea și mai presus de toate, trebuie să ne rugăm pentru ei. Unii dintre ei au funcții de conducere în Biserică, alții sînt încă printre cei ce așteaptă să fie chemați la Hristos. Oriunde s-ar afla, trebuie să ne apropiem de ei și să-i creștem, pentru a deveni ucenici folositori ai Domnului nostru.

Să începem cu puțini

Să nu așteptăm și să nu dorim să avem un număr prea mare de oameni pentru a începe. Munca de cea mai bună calitate se face întotdeauna cu

un număr mic de oameni. Mai bine să-ți cheltuiești un an sau doi cu un om sau doi, decât o viață întreagă cu o întreagă adunare fără să faci nimic decât menținerea programului obișnuit. N-are importanță dacă începutul e slab sau nepromițător. Ceea ce contează este ca cei cărora le acordăm înțietate în raport cu propria noastră persoană, să transmită la rîndul lor altora ceea ce vor fi învățat.

Să fim cu ei

Singura cale de a înfăptui acest lucru în mod real este să fim mereu cu ei, pentru ca cei ce ne urmează să vadă în noi modelul devenirii lor. Aceasta este chiar esența planului: de a le da prilejul să ne vadă în acțiune, pentru a ne înțelege gîndirea și felul cum se raportează ea la experiențele noastre de fiecare zi. În felul acesta, evanghelizarea va deveni pentru ei un lucru practic, foarte familiar care se interpătrunde cu toate celelalte domenii ale vieții, un fel de a trăi și nu o dogmă teologică. Ba mai mult, fiind cu noi, implicarea lor în lucrare este inevitabilă.

Un astfel de plan, firește că va lua timp, căci orice lucrare valoroasă cere timp. Dar cu puțină prevedere am putea face mai multe lucruri împreună, lucruri pe care oricum ar trebui să le facem: vizite, participări la conferințe, relaxări sau chiar părtașie în rugăciune. În felul acesta timpul petrecut împreună nu va constitui pentru noi o supraîncărcare. La fel, dacă am fi prevăzători, am putea cere ucenicilor noștri să ne însoțească în lucrare: în vizite la bolnavi, în ajutorarea altora, în propovăduire, dîndu-ne o mîină de ajutor.

Întîlnirile grupului

Pentru a da acestui sistem de lucru o oarecare stabilitate, ar fi necesar să se fixeze o anumită zi în care grupul sau o parte din el să se întîlnească cu liderul lor. În timpul acestor adunări familiare, se va face studiu biblic, rugăciune și în general împărtășirea reciprocă a poverilor și dorințelor celor mai arzătoare. Nu este nevoie să difuzăm ceea ce facem sau să le spunem chiar de la început care este scopul final, ci trebuie să lăsăm ca aceste întîlniri să ia ființă din nevoia obișnuită de a comunica cu alții. La rîndul lui, grupul poate să-și elaboreze disciplina sa proprie dar în cadrul mai larg al Bisericii.

Formarea de grupuri este semnalată astăzi în multe locuri și probabil că în perspectivă ele constituie semnele cele mai promițătoare ale renașterii spirituale. În toate domeniile de activitate ale vieții și în cadrul fiecărei Biserici își fac apariția mici organisme spirituale de acest fel. În general, această mișcare este expresia unei dorințe arzătoare a oamenilor de a se apropia de Hristos. Întrucât nu sînt legate de tradiție sau de reguli fixe impuse din afară, natural că există o mare diferență în ceea ce privește forma și orientarea acestor celule spirituale. Dar ca punct comun a celor mai multe menționăm principiul unei tovărășii intime și al unei discipline. Acest principiu bază permite metodei să dea rezultatele așteptate în scopul creșterii spirituale. De aceea ar fi bine ca toți să îl folosim în munca noastră cu oamenii.

În legătură cu acest lucru, nu e lipsit de importanță faptul că cel mai mare evanghelist al zilelor noastre, Billy Graham, recunoaște potențialul imens pe care-l deține acest plan, dacă este folosit în Biserică așa cum trebuie. La întrebarea: «Dacă ați fi pastor într-o biserică mare dintr-un oraș important, care ar fi planul dumnevoastră de acțiune?», Billy Graham a răspuns: «Cred că primul lucru pe care l-aș face ar fi să-mi adun pe lîngă mine un grup de vreo opt, zece sau doisprezece oameni cu care să ne întîlnim cîteva ore pe săptămîină. Este drept că îi va costa timp și efort. Aș împărtăși cu ei tot ce am, timp de cîteva ani. Apoi, aș avea doisprezece evangheliști care la rîndul lor vor aduna alți opt, zece sau doisprezece pe care să-i învețe. Știu vreo cîteva Biserici care fac acest lucru, revoluționînd astfel Biserica. Hristos este Cel ce a dat modelul. El și-a petrecut cea mai mare parte a timpului Său cu cei doisprezece oameni și nu cu norodul. De fapt, ori de cîte ori avea în jurul Său o mulțime prea mare, se pare că rezultatele nu erau prea multe. Rezultatele cele mai mari le-a avut în părțășia Sa. personală cu Tatăl și în timpul petrecut cu cei doisprezece».

În spusele sale, Billy Graham nu face decît să repete înțelepciunea metodei lui Isus.

Să așteptăm roade din partea lor

Nu este destul să adunăm oamenii în grupuri asemănătoare structurii Bisericii, ci trebuie să-i lăsăm ca într-un fel sau altul să pună în practică

cele învățate. Altminteri, grupul ar stagna într-o stare de automulțumire și în cele din urmă se va transforma într-o societate ai cărei membri se vor admira reciproc. Trebuie să ne păstrăm scopul clar în fața ochilor. Perioadele în care ne retragem din tumult nu sînt o învățătorul și planul nostru relaxare sau o fugă de conflicte, ci o modalitate de a cîștiga mai multă putere pentru luptă.

Este de datoria noastră să avem grijă să dăm celor ce sînt cu noi o muncă care le va solicita ceea ce au mai bun în ei. Fiecare poate face ceva. Primele însărcinări trebuie să fie ușoare și de rutină cum ar fi: trimiterea unor scrisori, organizarea unor ieșiri în vederea vreunui program de evanghelizare sau să ne primească în casa lor. Treptat, pe măsură ce sînt în stare să înfăptuiască mai mult, responsabilitățile vor fi mărite. Cei ce au darul de a învăța pe alții vor putea fi folosiți la Școala duminicală. Nu peste mult timp, le vom putea încredința munci pastorale potrivite abilităților lor. Aproape oricine poate vizita un bolnav acasă sau la spital. Unii vor fi încurajați pentru a predica la serviciile de duminică sau pentru a-l însoți pe predicator la amvon. Desigur, fiecăruia va trebui să i se încredințeze o muncă specifică. Probabil că membrii grupului ar putea să contribuie tot atît de bine și la munca de creștere supraviețuiește a noilor credincioși, adică să lucreze cu cei ce sînt prunci de curînd născuți în Hristos, călăuzindu-i spre disciplină și învățîndu-i așa cum au fost învățați și ei. Cei ce vor face această lucrare vor deveni astfel oameni-cheie în lucrarea de evanghelizare a Bisericii, asigurîndu-i nu numai progresul, ci și o rază de acțiune tot mai mare.

Să-i ajutăm să persevereze

Toate lucrările mai sus menționate cer o supraveghere atentă, atît în formarea personală a acestor oameni, cît și în munca lor cu alții. Va trebui să ne facem un obicei din a ne întîlni pentru a vedea ce probleme au. Aceasta înseamnă că va trebui să-i căutăm acolo în lucrare unde sînt plecați sau să ne sfătuim în timpul vreunei alte activități făcute împreună. Dacă s-au ivit unele probleme trebuie să le soluționăm pînă nu se învechesc. Atitudinile și reacțiile firești trebuie descoperite din timp și tratate deschis. La fel se va proceda cu unele obiceiuri neplăcute, prejudecăți neîntemeiate sau cu orice altceva ce ar putea fi o

stavilă în slujba lor de preot în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor. Important este să-i ajutăm să crească mereu în har și în învățătură. Ar fi înțelept să întocmim un plan cu punctele în care trebuie să lucrăm la caracterul lor, pe parcursul formării și să avem o evidență a progresului lor, pentru a nu scăpa ceva. Acest lucru va fi deosebit de necesar mai ales când lucrăm cu mai mulți inși deodată, cu fiecare la un alt nivel. Va trebui să dăm dovadă de multă răbdare, căci s-ar putea ca creșterea lor să fie anevoioasă și stînjinită de multe piedici. Dar din moment ce vor să afle în mod sincer adevărul și vor să-1 urmeze, este sigur că într-o zi vor deveni maturi în Hristos.

Să-i ajutăm în purtarea poverilor

Ceea ce constituie partea cea mai grea a întregului proces de creștere supravegheată este faptul că trebuie să anticipăm problemele ce s-ar putea ivi în activitatea lor, pregătindu-i pentru ceea ce vor avea de înfruntat. Este un lucru extrem de greu și poate deveni exasperant. Aceasta înseamnă că trebuie să-i avem aproape în permanență în gînd. Trebuie să-i purtăm pe inimă chiar și în timpul părtășiei și a studiului nostru personal, în rugăciunile și în planurile noastre. Dar ar dori oare un tată care-și iubește copiii să facă altfel? Trebuie să acceptăm povoaara lipsei lor de maturitate pînă se vor putea descurca singuri. Să nu credem, mai ales în primele faze ale dezvoltării lor, că ucenicii pot face față singuri oricărei situații ivite, pentru că aceasta ar putea să însemne eșec. Să fim prevăzători în toate situațiile.

Ca ocrotitori și sfătuitori ai lor sîntem răspunzători să-i învățăm pe copiii noștri spirituali cum să trăiască pentru învățătorul.

Să-i lăsăm să continue singuri

Totul trebuie să-i conducă pe acești oameni spre ziua cînd vor continua singuri lucrarea, în propria lor sferă de influență. Pe măsură ce se apropie acel moment, fiecare din ei trebuie să fi învățat temeinic munca de creștere supravegheată a celor cîștigați la Hristos prin mărturia lor, sau a celor care le-au fost încredințați. Strategia noastră se va fi infiltrat în practica lor, fără ca ei să-și fi dat seama. Totuși, înainte de a ne retrage supraveghearea, ar trebui să le explicăm deslușit planul pe care l-am avut încă de la început, pentru ca să-1 aibă clar înaintea ochilor. Ei își vor aprecia viața în funcție de acest plan și-1 vor împărtăși la rîndul lor celor pe care îi vor ajuta.

Importanța experienței personale

Cel mai important lucru este propria lor experiență spirituală. Înainte de a-i fi lăsat de sub control, trebuie să fie bine statorniciți în credința ce biruie lumea. Satana, ajutat de toți demonii iadului, va căuta prin toate viclășugurile avute la îndemână să-i zdrobească. Lumea la care sînt trimiși se află în întregime sub controlul lui. Tot drumul va fi o luptă, fiecare punct va trebui luat prin asalt, căci dușmanul nu va ceda niciodată de bună voie. Pentru a înfrunta aceste lucruri este neapărat nevoie de umplerea cu Duhul Sfînt. Dacă ar porni pe acest drum fără o trăire în părtășie cu El, fără neprihănirea și puterea Lui, ar putea fi lesne copleșiți de forțele întunericului adunate împotriva lor și astfel toată munca noastră investită în ei va fi fost în zadar.

Deci tot ce am făcut depinde de credicioșia acestor oameni. Nu are nici o importanță numărul celor înscriși pe listă pentru această cauză, ci contează cîți dintre aceștia vor birui pentru Hristos. Iată de ce tot timpul va trebui să punem accentul pe calitatea vieții. Dacă liderul are viața sfîntă și setea de a lucra pentru Hristos, rezultatele vin de la sine, dacă nu, atunci munca lui va fi lipsită de roade.

Prețul biruinței e mare

Asemenea cerințe grele sînt cu siguranță costisitoare. Probabil că mulți dintre cei cu care vom începe se vor gîndi că este mult prea greu, și vor abandona lucrarea.

Via Domnului cere dăruire și dacă oamenii vor să fie de folos atunci va trebui să învețe să caute mai întîi împărăția lui Dumnezeu. Da, vor fi și dezamăgiri, dar cei ce reușesc să rămînă statornici și pleacă pe cîmpul Evangheliei vor fi prilej de bucurie pe măsură ce vor trece anii.

Noi nu trăim în primul rînd pentru prezent. Mulțumirea noastră este să știm că în generațiile viitoare mărturia noastră pentru Hristos va continua să aducă roadă și cercul se va lărgea tot mai mult prin cei întorși la Hristos, pînă la marginea pămîntului și sfîrșitul vremurilor.

Este aceasta și viziunea ta?

Lumea caută disperat un conducător pe care să-l urmeze. Ei vor urma oricum pe cineva. Va fi acela unul care să cunoască calea lui Hristos, sau va fi unul care-i va conduce spre un întuneric și mai mare? Aceasta este o întrebare hotărâtoare pentru planul tău de viață. De hotărârea ta depinde destinul unei mulțimi de oameni.